

ANIMUS

Revistă editată de elevii Colegiului Național
„Mihai Viteazul“ Slobozia
Ediție nouă, Nr. 4, Semestrul II, 2012-2013

COLECTIVUL DE REDACTIE:

**COORDONATORI: prof. STAN LOREDANA
prof. VITALIE BUZU
prof. ROMAN ALINA**

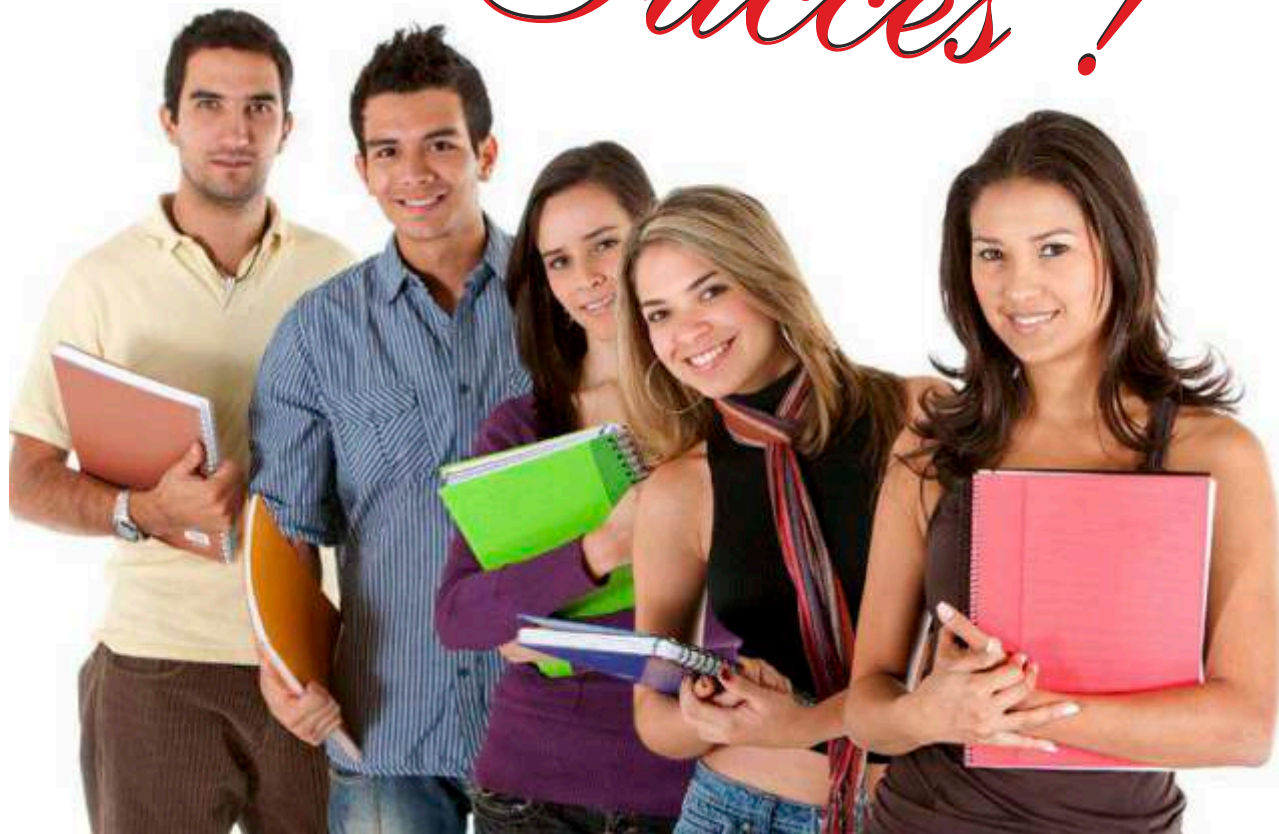
TEHNOREDACTARE: VERONICA PANȚURU

COLABORATORI:

**MĂCHIȚĂ OANA-MIRUNA, PETRE ALEXANDRA, BACIU RALUCA, GOICEA OLIVIA,
DINU CRISTINA, VASLUIANU DIANA, CĂCIULĂ JENY –clasa a IX-a F
GREU GABRIELA, COTEANU DIANA- clasa a X-a G
NENCIU ALEXANDRA, STANCIU ANDREEA, clasa a XI-a A
BĂICOIANU DANIELA, clasa a XI-a B
ȘANDRU COSMIN-IULIAN, clasa a XI-a C
CIPU MARIA, clasa a XI-a F**

Fotografii: MELANIA-BICA POPI, clasa a IX-a B

Succes !

Mulțumim S.C. INTER GROUP S.R.L. pentru sprijinul financiar oferit la tipărirea revistei !

A doua generație a Consiliului Școlar al Elevilor C.N.M.V. - realizări și proiecte-

Așa cum poate ar fi spus Cațavencu în zilele noastre, "După lupte seculare, care au durat aproape treizeci de ani, iată visul nostru realizat!" și campania electorală a Consiliului Școlar al Elevilor din cadrul Colegiului Național „Mihai Viteazul“ Slobozia care a durat o săptămână, a avut o finalitate fericită fondată cu o serie de oameni frumoși, dornici să reprezinte elevii, să le apere drepturile și să pună o cărămidă la dezvoltarea lor personală.

Prima acțiune prin care noua echipă a debutat plină de vitalitate a fost tradiția Colegiului, Balul Bobocilor -Miss Boboc 2012, care s-a dovedit a fi un succes uriaș cu impact și un prilej inedit pentru elevii claselor a IX-a de a socializa cu mare parte din colegii mai mari. Probele balului s-au împletit cu cele adresate tinerelor domnișoare dornice să câștige premiul de Miss Boboc, tinerii talentați ai Colegiului nostru fiind responsabili de menținerea atmosferei colorate a petrecerii.

Președintele Consiliului Școlar al Elevilor, Axinte Carol Cosmin, a reușit să beneficieze de suportul financiar necesar pentru a aduce în școală o nouă oportunitate de pregătire a viitorilor jurnalisti. Oare la ce vă gândiți?...Exact, radio! Întregul proiect presupune restaurarea vechiului sistem, proces încă în derulare, precum și o echipă de voluntari dornici să asigure transmiterea

eficientă a informațiilor care vizează strict tinerii și oportunitățile lor, accentul căzând pe internship-urile active în momentul de față care vor reprezenta o bază sigură pentru admiterea la facultate.

Membrii Consiliului Școlar al Elevilor au sesizat distanțarea în cadrul relațiilor profesori-elevi, iar pentru combaterea acestui aspect, soluția propusă este instaurarea "Cutiei negre", o cutie poștală în care toți elevii își vor trimite gândurile sincere la adresa profesorilor. Cum vi se pare?

Totodată, pentru a apropia cei doi poli care stau la baza procesului de învățare, domnul Dumitru Florin Munteanu, președintele Fundației de Turism și Ecologie a Dunării de Jos (Ciulinii Bărăganului), fundație nonprofit cu activități în domeniul protecției mediului, ne propune o serie de expediții, tabere de inițiere în orientare sportivă, alpinism, prim ajutor adresate profesorilor, precum și elevilor. Înscrierea se va realiza prin completarea unui formular.

Acestea sunt doar câteva dintre ideile noastre care au reușit să prindă contur de la începutul mandatului, activitatea multora din membrii Consiliului școlar desfășurându-se și în cadrul celui județean care pregătește și mai multe surprize pentru tinerii ialomițeni și nu numai.

DANIELA BĂICOIANU,
Clasa a XI-a B,
vicepreședinte Consiliului Școlar al Elevilor

REZULTATELE ELEVILOR CNMV OBȚINUTE LA OLIMPIADELE ȘI CONCURSURILE ȘCOLARE ANUL ȘCOLAR 2012-2013

Nr. crt.	Nume și prenume elev	Disciplina	Clasa	Profesor îndrumător	Rezultat județ	REZULTAT NAȚIONAL
1.	Tănase Mircea Adrian	Fizică	XIA	Dragonir Eleonora	I	MENTIUNE MEN ȘI MEDALIE ARGINT
2.	Măchilă Oana	L.Franceză	IXF	Ștelănescu Vanda	I	MENTIUNE MEN
3.	Rosu Anuța	Filozofie	XIIC	Dincă Nicușor	I	MENTIUNE SPECIALĂ
4.	Rosu Andreea	L. Franceză	XB	Mocanu Elena	I	MENTIUNE SPECIALĂ
5.	Dinu Cristina	Istorie	IXF	Buzu Vitalie	I	PREMIU SPECIAL
6.	Măntă Manuela	Istorie	XF	Vlad Emilia	I	PREMIU SPECIAL
7.	Gao Silviu Daniel	Fizică	XB	Băceș Nela	I	MEDALIE ARGINT
8.	Niță Liviu Andrei	Fizică	IXA	Frâncu Paul	I	MEDALIE BRONZ
9.	Păun Raul Mihai	Fizică	VI	Băceș Nela	I	MEDALIE BRONZ
10.	Drăgăneanu Diana	Matematică	XIIA	Papacu Nicolae	I	MEDALIE BRONZ
11.	Iancu Laura	Concursul de Matematică Aplicată A. Haimovici	XF	Papacu Nicolae	I	III, MEDALIE ARGINT
12.	Echipa fete	Handbal	liceu	Simion Emilia	I	I (zonă) și locul VI pe țară
13.	Echipa fete	Atletism (pentatlon)	liceu	Sârbu Tudor și Simion Emilia	I	II (zonă)
14.	Echipa băieți	Baschet	liceu	Sârbu Tudor	I	II (zonă)
15.	Echipa băieți	Atletism (pentatlon)	liceu	Sârbu Tudor și Simion Emilia	I	III (zonă)
16.	Formația CNMV	Soliști vocali	Liceu	Tudora Secoștar	I	II
17.	Formația CNMV	Formații	Liceu	Tudora Secoștar	I	II
18.	Marinescu Monica	Alege, este dreptul tău	XE	Popa Mădălina	I	
19.	Băicoianu Daniela	Alege, este dreptul tău	XIB	Negoia Iuliana	I	
20.	Echipa fete	Baschet	liceu		I	
21.	Dobre Alexandra	Biologie	XE	Popa Maria	II	
22.	Hobeanu Irina	Biologie	XB	Popa Mădălina	I	
23.	Rață Theodor	Chimie	XIA	Istrate Gabriela	I	
24.	Boloca Dan Denis	Chimie	XA	Niță Elena	I	
25.	Popescu Andreea	Chimie	XE	Istrate Gabriela	II	
26.	Dobre Alexandra	Concursul de Matematică Aplicată A. Haimovici	XE	Papacu Nicolae	I	
27.	Stan Andrei	Concursul de Matematică Aplicată A. Haimovici	IXE	Tudor Mioara	I	
28.	Stoicescu Andreea	Economie	XIIF	Vestineanu Elena	I	
29.	Mihai Roxana Inna	Fizică	XIIB	Frâncu Paul	I	
30.	Moiso Vlad George	Fizică	XIB	Frâncu Paul	II	
31.	Dima Daniel Nicolae	Fizică	VII	Frâncu Ștefania	I	
32.	Trandafir Daniela	Geografie	XIIA	Păruț Tudora	I	
33.	Pîrtilie Aurelian	Geografie	XB	Manea Cristian	I	
34.	Creșu Iana	Geografie	IXB	Vănițeru Georgeta	I	
35.	Helmășcanu Alexandru	Informatică	XA	Romașcu Anghelusa	I	
36.	Morolănu Alina	Istorie	XIIC	Buzu Vitalie	I	
37.	Ionescu Cătălina	Istorie	XIF	Buzu Vitalie	I	
38.	Ilie Maria	L.Engleză	XIIB	Crăciunescu Cristina	I	
39.	Băjan Domnica	L. Franceză	XIIF	Mocanu Elena	II	
40.	Vișan Cristina	L. latină	XF	Stan Loreciana	I	
41.	Buzescu Bianca	L. latină	IXF	Stan Loreciana	I	
42.	Căciula Jery	L.română	IXF	Stan Loreciana	I	
43.	Alexandrescu Anda	Matematică	VII	Popescu Marcel	I	
44.	Popescu Andreea	Matematică	IXB	Papacu Nicolae	II	
45.	Custură Mihai	Matematică	XIA	Stere Sorin	I	
46.	Popa Iuliana	Psihologie	XIA	Toț Simona	I	
47.	Zăpciu Mihaela	Religie	XIIF	Stoic Adrian	I	
48.	Buzu Geomiana	Sesiunea de referate Biologie	IXB	Popa Maria	I	
49.	Suvac Nicoleta	Sah	XIIF	Sârbu Tudor	I	
50.	Daniliuc Iuliana Anuța	Sah		Simion Emilia	I	
51.	Trandafir Daniela	Științele Pământului	XIIA		I	

REZULTATELE
CONCURSULUI INTERJUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARĂ/ESEU
" MIHAI EMINESCU " Ediția a IV-a, 2013

Organizatori:

Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia, Inspectoratul Școlar Județean Ialomița, Casa Corpului Didactic Ialomița, Biblioteca Județeană „Ștefan Bănulescu” Ialomița

ESEU

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Rezultatul obținut	clasa	Școala de proveniență
1.	IONESCU CĂTĂLINA	II	XIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
2.	LASCU ALEXANDRA	III	XIIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
2.	MOREA DIANA	III	XIIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
3.	STOICESCU ANDREEA	mențione	XIIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
4.	Fux Lorena, Miclăuș Maria-Luiza, Babici Anca, Revnic Romana	premiu special	XG	Colegiul Național „Gheorghe Șincai” Baia Mare
5.	Pop Roxana, Huzilă Carmen	premiu special	XG	Colegiul Național „Gheorghe Șincai” Baia Mare

POEZIE

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Rezultatul obținut	clasa	Școala de proveniență
1.	NENCIU ALEXANDRA	II	XI A	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
2	STANCIU ANCUȚA ANDREEA	II	X	Colegiul Național „Vladimir Streinu” Găești – Dâmbovița
3.	STANCIU ANDREEA	III	XIA	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
4	PODEANU MIHAELA-ANDRELA	mențione	X	Colegiul Național "Traian Buzescu" Craiova, jud. Dolj
5.	PROHNIȚCHI ELENA	premiu special	XI	Liceul Academiei de Științe al Moldovei, Chișinău
6.	NIȚĂ MARIA- CAMELIA	premiu special	X	Colegiul Național "Gib. Mihăescu" Drăgășani, jud. Vâlcea

PROZĂ

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Rezultatul obținut	clasa	Școala de proveniență
1.	CĂCIULĂ JENY	II	IX F	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
2.	PENCU SILVIA	II	XII F	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
3.	IONESCU CĂTĂLINA	III	XIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
4.	APETRII TORA-DANIELA	III	XIIC	Liceul Tehnologic "Axiopolis" Cernavodă, jud. Constanța
5.	PROHNIȚCHI ELENA	III	XI	Liceul Academiei de Științe al Moldovei, Chișinău
6.	ROȘU ANDREEA	mențione	X	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
7.	CIPU MARIA	mențione	XIF	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
8.	PETRE ALEXANDRA	mențione	IX F	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
9.	MĂCHIȚĂ OANA	mențione	IX F	Colegiul Național " Mihai Viteazul" Slobozia
10.	TIMAR B. CSONGE-BERNADETTE	premiu special	XI	Liceul Teoretic "Nagy Mozes" Târgu Secuiesc, jud. Covasna
11.	MUȘAT ALESSANDRA-IOANA	premiu special	XA	Liceul Tehnologic "Axiopolis" Cernavodă, jud. Constanța
12.	NIȚĂ MARIA- CAMELIA	premiu special	X	Colegiul Național "Gib. Mihăescu" Drăgășani, jud. Vâlcea

Profesori organizatori: STAN LOREDANA, ROMAN ALINA, TENDER CRISTINA

**„Iertați-ne pe noi, pentru că nu v-am lăsat
o lume mai frumoasă și fiți voi aceia
care veți schimba lumea!
Și, mai ales, nu-L uitați pe Dumnezeu!”**

**Interviu cu scriitoarea
FLORENTINA LOREDANA DALIAN**

că există o conexiune între dumneavoastră și literatură și când ați avut primul impuls de a vă așterne creațiile pe hârtie?

Nu pot afirma că am avut modele bine definite. Însă am avut acest mare dar de a reuși să iau partea bună de la oamenii pe care i-am întâlnit, de la personalitățile cu care mi-am intersectat pașii. A fost un mod de autoeducare pe care încă-l mai practic. Atunci când admir foarte mult o calitate la un om, încerc să mi-o însușesc și eu, în măsura posibilităților.

Nu știu când am început să mă formez cu adevărat ca scriitor, însă conexiunea, așa cum bine ați numit-o, dintre mine și literatură s-a creat destul de devreme, în primul rând ca cititor. Poveștile pe care ni le spun bunicii sunt pentru oricare dintre noi primul impact cu literatura. Bunica mea avea un dar deosebit de a povesti și de a inventa povești, lucru care mă fascina. La rândul meu, atunci când ceva nu-mi plăcea, încercam să schimb povestea. Am avut o tendință către nonconformism și nu m-am mulțumit să mă opresc la barieră (exceptând-o pe cea de cale ferată, desigur). Cred că o primă tendință de a arunca bariere în aer a fost atunci când schimbam finalul poveștilor, în special al celor triste. Nu-mi plăceau. Nu puteam accepta că biata capră își găsește iezii, de fapt capetele lor tăiate, la geom. Nu mă încălzea cu nimic răzbunarea de după, căci imi era milă și de bietul lup. Și am descoperit că era atât de simplu să îți scrii propria poveste, așa cum vrei. Sigur, aceasta a fost o etapă a primilor ani ai copilăriei, când încă nu eram la școală. Prin clasa a doua am început, cred, să pun pe hârtie primele poezii. Îmi vine să râd, erau poezii patriotice. În clasa a șaptea, parcă, am câștigat locul I la un concurs de poezie, într-o tabără. La școală, făceam compuneri care impresionau profesorii. Spun aceste lucruri, să se înțeleagă că preocupare a existat. Dar cum se întâmplă de multe ori, dacă darurile cu care ai fost înzestrat nu sunt exploatate, ajungi să uiți și tu că le-ai avut. Prin clasa a zecea, am mai avut tentativa de a scrie o poezie și chiar un roman, dar le-am rupt la scurtă vreme, căci nu mi-au plăcut. Bineînțeles că nu le-am arătat nimănui. Mi-am urmat drumul pe calea științelor exacte, absolvind liceul la care învățați și voi, la clasă de informatică (pe atunci, nici măcar nu era clasă de filologie), apoi am mers la Politehnică și am cam uitat de scris (dar nu și de literatură, citeam mult, atât cât îmi permitea timpul). M-am reapucat abia târziu, spre vârsta de 35 de ani, așa, într-o joacă. Joaca aceea s-a transformat, cu timpul, în ceva serios (mai mult datorită altora decât mie), iar acum nu mai pot să „abdic” de la scris.

3. Prin studiile și ocupația dumneavoastră aveți o formație realistă, mai puțin uzuală în rândul creatorilor de literatură. În ce măsură, științele exacte pe care le-ați studiat v-au influențat “atelierul de creație”?

Întrebarea este interesantă, dar nu cred că pot să cuantific contribuția formației mele realiste la creația literară. Tot ce știu e că uneori mă ajută (mai ales în proză, unde e nevoie să ai destul de multe cunoștințe din multe domenii), iar alteori mă împiedică

(continuare în pag. 5)

1. Doamnă Florentina Loredana Dalian, sunteți o personalitate a vieții culturale ialomițene, o cunoscută și apreciată scriitoare, membră a Asociației Culturale „Helis” din Slobozia, membră fondatoare a Clubului Umoriștilor Constanțeni „Prăvălia cu umor”, membră a Cenaclului Literar „Mihail Sadoveanu” din Constanța, membră a Societății Române de Haiku, București și Constanța. Vă regăsim scrierile dumneavoastră: reportaje, memorialistică, proză, poezii, teatru, în fiecare număr al revistei de cultură “Helis”. Aveți o intensă activitate și în on-line, scriind și pe blogul dumneavoastră: www.florentinadalian.blogspot.com. Vă implicați în acțiuni caritabile, sprijinind proiectele Protoieriei Slobozia, sunteți inginer chimist, director general al unei firme și, nu în ultimul rând, mamă. De unde atâta energie și ce vă motivează în toate acțiunile dumneavoastră? Succintul curriculum vitae pe care vi l-am realizat acoperă preocupările diverse ale dumneavoastră? Ar mai trebui ceva adăugat acum, la început de interviu?

Ați menționat mai mult chiar decât era necesar. Nu mă consider nici personalitate, nu știu nici cât de cunoscută și apreciată scriitoare sunt, dar, pentru mine, faptul că voi mă considerați astfel este important; înseamnă că am ceva de transmis tinerei generații, și asta mă bucură enorm. Cât despre energie, cu siguranță ea îmi vine de la Dumnezeu. Uneori, mă întreb și eu cum de reușesc să mă implic în atât de multe activități, să le duc la bun sfârșit cu bine. Atunci când ne dorim foarte mult și când ne mai și rugăm pentru ajutor, cu siguranță el vine. Motivația principală în acțiunile mele o constituie o mare bucurie de a trăi, de a face cât mai multe lucruri, de a lăsa ceva în urmă, de a bucura pe cât mai mulți oameni. Dar am avut, de-a lungul timpului, și motivații care țin de constrângere, în special atunci când ne referim la activitatea mea de bază, retribuită: nevoia de a-mi asigura, atât mie, cât și fiului meu, un trai decent, dorința de a putea oferi și altora. Ați surprins destul de bine și de complet sfera preocupărilor mele. Ar mai fi de adăugat că una dintre cele mai reconfortante și încântătoare dintre aceste preocupări o reprezintă întâlnirile cu tinerii, cu elevii ca voi.

2. Propunem să continuăm interviul nostru prin a ne vorbi despre modelele dumneavoastră existențiale și despre începutul formării dumneavoastră ca om și ca scriitor. Când ați descoperit

„Iertați-ne pe noi, pentru că nu v-am lăsat o lume mai frumoasă și fiți voi aceia care veți schimba lumea! Și, mai ales, nu-L uitați pe Dumnezeu!”

(urmare din în pag. 4)

Interviu cu scriitoarea FLORENTINA LOREDANA DALIAN

(probabil în poezie). Cred că important este rezultatul; dacă place cititorului, este în regulă. Și totuși, n-aș vrea să las întrebarea cu un răspuns atât de evaziv. Voi da un exemplu: o dată, am simțit nevoia să definesc relația dintre două categorii sociale printr-un termen din chimie/ fizică, astfel am spus despre cele două categorii că sunt „nemiscibile”. Cineva care a citit aceasta a zâmbit și s-a amuzat, iar asocierea i s-a părut interesantă. Aș vrea să spun, totuși, că structura mea interioară nu este „setată” (iată influența!) pe științele exacte, ci pe cele umaniste. Dar m-am străduit să nu mă fac de răs nici în profesia mea și să o exercit cât pot mai bine.

4. Ați scris patru volume de proză : „Scrisori netrimise”, „Aceeși lună peste sat”, „Și copiii se îndrăgostesc”, „A unsprezecea poruncă”. Temele acestora sunt variate și deosebit de actuale: de la condiția feminității, viață și moarte, prietenie și trădare, la nevoia de comunicare a omului contemporan. De unde vă luați subiectele de inspirație? Putem regăsi printre personajele dumneavoastră concitadini de-ai noștri? Spre exemplu, regizorul Cristian Mungiu spunea că are cu el în permanență un carnetel în care își notează dialoguri pe care le aude, replici interesante, fragmente de limbă vorbită pe care le va folosi în filmele sale. Vă folosiți și dumneavoastră de un asemenea „ajutor”?

Subiectele mi le iau de peste tot: din viață (a mea sau ale altora), din imaginație, din natură, de la oameni. Printre personajele mele, cu siguranță se găsesc și „bucăți” din concitadini de-ai noștri (i-am tranșat, bieții de ei!), dar cine mai știe? Se întâmplă ca, uneori, sau de cele mai multe ori, nici autorul să nu mai știe exact cât a luat din X, cât din Y. Pentru că, spre deosebire, de pictori, de exemplu, care, atunci când folosesc modele, trebuie să redea trăsăturile acestora cât mai exact, scriitorul nu este obligat să facă aceasta. Mie, cel puțin, așa mi se întâmplă. Când construiesc un personaj, poate că fără să-mi dau seama „amestec” (și aici formația mea de chimist chiar mă ajută!) caractere din persoane cunoscute, cu altele din imaginație, dar creez un personaj cu totul nou, care nu poate fi identificat nici cu X, nici cu Y. Legat de aceasta, m-am amuzat când scriitoarea Nina Cassian povestea odată la o emisiune TV cum s-a dus cu un manuscris la „Cartea Românească”, editură condusă la vremea aceea de Marin Preda, iar acesta i-a respins romanul, nedorind să-l editeze, întrucât s-a supărat că s-a recunoscut în el, dar nu aceasta fusese supărarea, ci faptul că în eroul din roman „il amestecase” pe el cu altcineva. Culmea! Un scriitor care știa, de bună seamă, că astfel decurg lucrurile de obicei în construirea personajelor. Dar se pare că acolo fusese vorba de altceva, un soi de gelozie, și atunci înțelegem, nu-i așa?

Spre deosebire de regizorul Mungiu, eu nu umblu cu carnetelul la mine, însă mă străduiesc să rețin anumite lucruri și chiar le rețin și mi le notez mai târziu pe cele care îmi plac. O sursă inepuizabilă de replici o poți găsi la țară, în special la bătrâni. Din păcate, merg din ce în ce mai rar, iar atunci nu prea

am timp de povești. Însă mi-am mai păstrat o rezervă din copilărie. Contează foarte mult și locul în care ai trăit și te-ai format. Un orășean get-beget nu cred că va putea scrie niciodată veridic despre țărani. Mie mi-a citit cineva odată un text – „Mărița” – în care personajul este o femeie simplă de la țară. Omul este critic de artă, văzuse și citise multe la viața lui. A venit la mine (eram la un festival de teatru) și m-a întrebat foarte intrigat cum e posibil ca cineva care s-a născut în București să scrie atât de veridic despre o țărăncă, să folosească un limbaj atât de specific, din sfera rurală. L-am liniștit, să nu mă creadă vreun geniu, explicându-i adevărul, anume că doar m-am născut în București, dar primii mei ani i-am petrecut la sat. L-am simțit răsuflând ușurat.

5. Am citit pe blogul dumneavoastră că ați scris și dramaturgie, iar piesa de teatru „Înainte de magnolii” a obținut locul I la Festivalul Național "Mihail Sorbul", Botoșani, 2012. De altfel, premiile obținute de dumneavoastră sunt nenumărate și reprezintă o confirmare a valorii scrierilor personale. De asemenea, ați avut succes și în abordarea așa - numitei “literaturi minimaliste” : haiku, tanka. În ce gen literar, specie literară vă simțiți cel mai confortabil să scrieți? Considerați că se scrie mai ușor într-un anumit gen literar? Sunteți adepta modelor, a curentelor, a tendințelor existente în literatură?

Deși am abordat mai multe genuri literare, cel mai confortabil, mai adevărat și mai aproape de misiunea mea scriitoricească mă simt atunci când scriu proză. Aș merge și mai în profunzime și aș zice că cel mai bine mă reprezintă proza scurtă. Dramaturgia este o mare provocare pentru mine, însă aceasta, din punctul meu de vedere, se scrie cel mai greu. Aceasta deoarece „produsul finit” este mult mai complex; când scrii o piesă de teatru nu trebuie să te gândești (numai) la cititor, ci, în primul rând, la spectator. O piesă de teatru pe hârtie nu are viață (așa cum se întâmplă cu proza sau cu poezia), ea capătă dreptul la existență abia atunci când este pusă în scenă. Nu îmi place să scriu teatru, mă obosește, îmi consumă resursele mai mult decât oricare alt gen, dar îmi doresc mult să ajung să văd o piesă scrisă de mine (sau mai multe) puse în scenă. Iubesc teatrul, iubesc starea aceea specială în care te transpune, ca spectator, de aceea probabil voi mai încerca. Dar e nevoie de „oase tari”.

(continuare în pag. 6)

„Iertați-ne pe noi, pentru că nu v-am lăsat o lume mai frumoasă și fiți voi aceia care veți schimba lumea! Și, mai ales, nu-L uitați pe Dumnezeu!”

Interviu cu scriitoarea FLORENTINA LOREDANA DALIAN

(urmare din în pag. 5)

Cât despre modele, tendințe și curente în literatură, nu sunt deloc adepta lor. Dacă te străduiești să te aliniezi acestora, reiese o scriitură forțată, lipsită de veridicitate. Că se întâmplă să te încadrezi într-un curent sau altul, aceasta este altceva. Dintotdeauna am considerat că aceste clasificări sunt mai mult treaba criticilor, a istoricilor literari. Scriitorul trebuie să scrie așa cum simte și să scrie bine. Sigur, nu mai scriem acum așa cum se scria la anul 1700. Dar asta nu trebuie să ne preocupe. Scrisul trebuie să „curgă”, ori, dacă nu, mai bine nu mai scrii.

6. Aminteam anterior că aveți o listă impresionantă de premii obținute la diferite manifestări literare. Ce importanță acordați acestor premii? Scrieți și pentru obținerea acestor distincții? Care vă este premiul cel mai drag și, poate, cel mai important al carierei dumneavoastră, de până acum?

Premiile literare sunt importante în măsura în care ele îmi dau „oglinza” scrisului meu. De aceea am și trimis la concursuri, la cât mai multe, cu juriu cât mai diferite. Pentru a mă verifica, pentru a înțelege dacă sunt pe un drum bun sau nu. V-am spus mai devreme că am început să scriu în joacă. Nu credeam în ceea ce fac, nu aveam încredere în estetica scrisului meu, îmi spuneam că, probabil, așa cum scriu eu, mai scriu alții mii. Că orice om simte nevoia să aștearnă niște gânduri pe hârtie. Eu voiam să aflu dacă ceea ce făceam eu se ridică peste nivelul de „jurnal de gospodină”. Dacă nu erau aceste premii care să îmi dea încredere în ceea ce fac, nimeni n-ar fi aflat că eu seriu, n-aș fi avut tupeul să mă prezint în fața lumii cu rebuturi, având apoi pretenția să mai fiu și numită scriitoare. Asta fine, cred, de bunul simț.

Premiul cel mai drag? Premiul cel mai drag... sunt mai multe. În primul rând cele obținute în dramaturgie, pentru că au fost cele mai surprinzătoare pentru mine (în afară de cel pe care l-ați menționat, a mai fost unul, tot la Botoșani, în 2008, pentru piesa „Dincolo de timp” și unul în 2011, la Festivalul „Goana după fluturi” Rm. Vâlcea, cu piesa „Atenție, cad suflete!”, toate premii I). Și așa mai adăuga încă unul, de data aceasta pentru proză: Marele Premiu Eusebiu Camilar; la Concursul „Eusebiu Camilar/ Magda Isanos” de la Suceava, în 2008. Odată cu obținerea acestui premiu, lucrurile au început să se miște pentru mine, ca truditore într-ale scrisului. Până atunci, deși ajunsesem la vârsta de 40 de ani, nici nu-mi propusesem să public, nici nu începusem să mă iau în serios. La Festivalul de la Suceava, au fost niște întâlniri benefice pentru mine, oameni care mi-au dat încredere și imboldul de a trece la o altă etapă. În primul rând, criticul literar, renumit eminescolog, prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru, care făcuse parte din juriu și mi-a spus că i-au plăcut mult textele mele, reținuse chiar anumite pasaje din ele; și atunci mi-am zis că, dacă un astfel de om, de profesionist, se coboară de la înălțimea lui să-mi citeze din „porcăriile” pe care le scriam eu (fără falsă modestie, chiar așa credeam), înseamnă că e ceva de scrisul meu. Și am început să-mi reconsider atitudinea față de ceea ce scriu și, totodată, să fiu mai atentă cu cuvântul, cu așezarea lui în text; practic acest premiu și aprecierile profesorului Rachieru m-au responsabilizat. Și tot atunci la Suceava, l-am întâlnit pe scriitorul și editorul Aurel Podaru (și

el membru al juriului) care m-a bătut consecvent la cap, până ce m-am decis să public prima carte – „Și copiii se îndrăgostesc”.

Un alt lucru extraordinar pe care mi l-au conferit aceste premii, dincolo de confirmarea valorii textelor mele și dobândirea curajului de a le arăta și altora, l-au constituit ocaziile pe care mi le-au prilejuit, de a cunoaște oameni deosebiți și cu impact benefic asupra traseului meu literar, oameni de la care am avut ce învăța, care mi-au dat curaj și încredere, care mi-au devenit – unii dintre ei – buni prieteni. Arta apropiere oamenii, sau cel puțin așa ar trebui să fie, cu condiția să ne „scuturăm” de orgolii tembele, care nu-și au rostul. E loc de toți sub soare.

7. Dar despre premiul Nobel pentru Literatură ce părere aveți? Este un etalon al valorii, într-adevăr? Aveți vreun scriitor preferat, laureat al premiului Nobel?

Sigur că premiul Nobel pentru Literatură este un etalon al valorii, într-un context dat, menținând gradul de subiectivism (fie el și redus la minimum) pe care îl are orice premiu. Asta nu înseamnă că, dacă ai obținut premiul Nobel, ești neapărat cel mai bun; ești cel mai bun în contextul dat, sau printre cei mai buni; iar dacă nu l-ai obținut, nu înseamnă că nu ești un scriitor de valoare. Dar evident că el contează mult, reprezintă o confirmare și cred că e normal, ca scriitor; să ți-l dorești (fără să faci din asta o țintă, nu scrii pentru premii, asta-i clar) și să te bucuri dacă l-ai obținut.

Dintre laureați, nu știu toată lista de premiați Nobel, dar pot spune că unul dintre ei, a cărui operă îmi place, este Gabriel Garcia Marquez. Iată, Marquez a obținut Premiul Nobel pentru un volum de nuvele, dar mie opera sa reprezentativă mi se pare a fi „Un veac de singurătate”. S-a întâmplat și să nu mă impresioneze în mod deosebit un roman al său – „Toamna Patriarhului”, poate și pentru că l-am citit după „Un veac...” și deja aveam anumite „pretenții”.

8. Am participat la o întâlnire cu elevi ialomițeni la care dumneavoastră ați fost invitată pentru a vă prezenta cele mai recente cărți apărute. Am observat că vă place dialogul cu tinerii și empatizați cu aceștia. Ce părere aveți despre tână generație contemporană și care este mesajul dumneavoastră pentru cei mai tineri cititori? Mai poate fi scriitorul un model pentru tână generație de astăzi?

Așa cum spuneam și la începutul interviului, așa cum și voi ați sesizat corect, dialogul cu tinerii îmi place foarte mult și mă bucur atunci când simt că și pentru ei reprezintă o încântare. Voi mi-ați pus atunci niște întrebări foarte interesante, v-ați implicat cu seriozitate în ceea ce s-a întâmplat acolo și asta a făcut să-mi crească inima. Tână generație contemporană este absolut superbă! Și, din multe puncte de vedere, chiar mai evoluată decât generațiile anterioare (așa și trebuie!). Eu, de exemplu, în clasa a noua, nu eram în stare să întocmesc un interviu pe măsura a ceea ce pe care l-ați elaborat voi. Și nu vorbesc aici numai de mine. Rămân uimită ori de câte ori văd copii/ tineri talentați, în diferite domenii, deștepți, educați și spun de fiecare

(continuare în pag. 7)

„Iertați-ne pe noi, pentru că nu v-am lăsat o lume mai frumoasă și fiți voi aceia care veți schimba lumea! Și, mai ales, nu-L uitați pe Dumnezeu!”

Interviu cu scriitoarea FLORENTINA LOREDANA DALIAN

(urmare din în pag. 6)

dată că avem o generație de aur. Desigur, nu toți pot fi așa, există și elemente negative; dar să fim înțeleși, dacă tânăra generație, pe alocuri, ne supără cu ceva, ori ne dezamăgește, atunci să fie clar că numai noi, adulții, suntem de vină, toți și fiecare în parte. Dacă s-a produs o inversare a valorilor, dacă tinerii sunt bulversați în relația cu viața și societatea, dacă ei simt nevoia să-și manifeste revolta pentru aceasta, e numai pentru că, noi, cei „mari” le-am construit o lume pe dos, sau nu ne străduim suficient să schimbăm lucrurile în bine; eu, personal, mă simt vinovată de asta, dar încerc, pe măsura posibilităților mele, să schimb ceva. Acești tineri minunați trebuie să aibă șansa ca cineva dintre adulți să îi descopere, să îi promoveze, să îi încurajeze în talentul și aspirațiile lor. Consider că voi sunteți dintre cei norocoși, pentru că aveți o doamnă profesoară care vă sprijină și nu se mulțumește doar cu activitatea de la catedră.

Dacă scriitorul mai poate fi un model? Da. Dar pentru a constitui un model pentru alții, trebuie ca, în primul rând, să-și impună o anumită ținută (morală, profesională, estetică etc.), altfel, el se alătură cârdului (nu pot spune „pleiadei”, întrucât cuvântul are o conotație pozitivă) de nonvalori de care e lumea plină. Și, nu în ultimul rând, să se aplece cu dragoste către tineri și către problemele lor. Nu poți constitui un model nici pentru un câine, dacă nu-l iubești.

Mesajul meu pentru tinerii cititori este următorul: Dragilor, să fiți conștienți de frumusețea și valoarea voastră, să nu vă irosiți talentul (oricare ar fi acela), să nu vă lăsați corupți de antimodelele de care abundă mass-media, căutați-vă modele adevărate, învățați de la profesioniști, aveți încredere în voi și nu permiteți nimănui să vă taie aripile! Ascultați de cei mari, dar ascultați de aceia care vă iubesc și vă vor binele (am convingerea că aveți capacitatea de a discerne)! Fiți sinceri cu voi înșivă și cu ceilalți! Iertați-ne pe noi, pentru că nu v-am lăsat o lume mai frumoasă și fiți voi aceia care veți schimba lumea! Și, mai ales, nu-L uitați pe Dumnezeu!

9. Pentru că sunteți o fină observatoare a vieții culturale ialomițene, v-am întreba cum definiți peisajul cultural ialomițean? Putem fi mândri de manifestările culturale organizate în orizontul nostru local?

E loc de mai bine. Sigur, lucrurile se mișcă, dar se mișcă lent și, uneori, am impresia că nu există un interes major pentru aceasta, deși oamenii au nevoie din ce în ce mai mult de binefacerea culturii. Să fim bine înțeleși: singura modalitate de a contracara mizeria și kitsch-ul care se întind ca pecinginea - este cultura. Ceea ce mă deranjează este faptul că, deși sunt unele manifestări culturale interesante, parcă adeseori acestea nu sunt făcute cu scopul de a fi transmise cât mai multora. Se menține o atitudine elitistă și nu e deloc benefic.

Dar, sigur, e bine să amintim aici și lucrurile bune care se manifestă în plan cultural în Ialomița. Le voi enumera în ordine aleatorie: Festivalul-concurs de lieduri „Ionel Perlea”, devenit deja o tradiție, de doi ani având și secțiune de muzică sacră, Festivalul de artă culinară și folclorică „La Casa Tudorii”, concertele susținute de Corala „Sf. Mare Mucenic Mina” a Protopopiatului Slobozia, precum și de alte formații artistice, în plan literar apariția lunară a revistei „Helis” care în curând va

împlini 10 ani de existență. Apoi, mai sunt spectacolele de la Casa Municipală de Cultură, inclusiv spectacole de teatru, deși aici e de discutat. Din păcate, am constatat că și teatrul a fost supus, pe alocuri, degradării. Dar am avut, de exemplu, ocazia să vedem Corul „Madrigal”, Corala „Armonia” a Arhiepiscopiei Tomisului, Teatrul Național de Operă și Balet „Oleg Danovski” din Constanța – nume reprezentative în cultura națională. Mai sunt și alte acțiuni: expoziții de pictură, lansări de carte, Salonul Anual de carte, dar, să fiu iertată, mi se pare că nu se dă amploarea cuvenită unora dintre acestea. Totuși e bine că ele există. Și e bine când e loc de îmbunătățiri.

10. Care sunt proiectele pe care le aveți în lucru din punct de vedere literar?

Primul e chiar legat de discuția anterioară. Dacă ne va ajuta Dumnezeu și dacă vom avea susținerea financiară din partea Consiliului Județean, în curând, chiar anul acesta, vom avea în Ialomița, pentru prima dată, un Festival-Concurs literar, de anvergură internațională. Nu pot dezvălui mai mult, întrucât existența sa este condiționată de ceea ce am menționat anterior și încă nu „s-au făcut cărțile”. Voi spune numai că m-am implicat direct în proiect, iar acesta se va desfășura, dacă se va desfășura, sub egida Protopopiatului Slobozia, mai exact a Asociației „Din inimă pentru aproapele”. O veste bună pentru voi: unul dintre partenerii proiectului va fi Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Slobozia, chiar acum două zile am discutat despre aceasta cu domnul Director Vitalie Buzu. Acesta este un proiect de anvergură, care va implica mai toate instituțiile culturale din județ și de care vor beneficia, în mod direct sau indirect, foarte mulți oameni, dar în primul rând imaginea județului/orașului nostru.

În plan mai restrâns, am în lucru un roman – „Înainte de magnolii” (am împrumutat din piesă titlul și o parte dintre personaje, dar am schimbat destul de mult mesajul), un volum de poezie, unul de proză scurtă umoristică și un altul care se va numi „Cronica de Stână”, ale cărui capitole pot fi urmărite în „Helis”, un fel de fotografie în proză a momentului literar actual al județului, prin reprezentanții Asociației Culturale Helis. Ce au comun stâna cu literatura? Vă invit să citiți!

11. Care sunt motto-ul, citatul, cuvintele dragi care vă călăuzesc în parcursul dumneavoastră existențial?

Ar fi mai multe, dar îmi place în mod deosebit unul, ceva ce mi-ar fi plăcut să fi scris eu: „Există ființe prin care Dumnezeu m-a iubit”. Nu sunt sigură cine a spus-o, eu am citit-o la un poet, într-un anumit context.

Și Epistola I către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, un adevărat și totodată poetic elogiu al dragostei (I, Cor, 13), din care voi cita numai versetul 2: „Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.”

DIANA VASLUIANU, OLIVIA GOICEA,
clasa a IX-a F, premiul al III-lea la Concursul Național „Condei de Jurnalist” ediția a IV-a, Suceava, 22 martie 2013

Un Halloween în stil CNMV Slobozia

Numele misiunii:

“Halloween în stil CNMV“.

Obiective:

Distracție, comunicare și dezvoltarea unui spirit competitiv.

Participanți la complot:

Doamna profesoară Adina Bobîrnichi și elevii clasei a XI-a B.

Tinta: Elevii de clasa a VII-a.

Victime colaterale: “Boboacele“ de la clasa a IX-a, profil filologie

Arme: “Treasure hunt“, costume interesante, imaginație, creativitate, suflet de gurmand... de mere!

Costumați în monștri, zombi, vrăjitoare, prințese sau personaje din povești, elevii de la Colegiul Național “Mihai Viteazul” din Slobozia au organizat o petrecere memorabilă, cu ocazia sărbătorii de Halloween.

Având ani de experiență în organizarea acestor petreceri cu tentă americană, doamna profesoară Adina Bobîrnichi și-a îndrumat elevii de la clasa a XI-a B, care, aflați deja la a III-a ediție a acestui gen de petrecere, au creat un mediu propice în care copiii și-au prezentat costumele și și-au etalat talentele atât în a compune creații literare în limba engleză, cât și în a mânca un măr într-un timp cât mai scurt.

Și pentru ca totul să fie cât mai veridic și să se apropie de imaginea concretă a unei zile obișnuite de Halloween, clasele în care s-au desfășurat activitățile au fost decorate corespunzător evenimentului: cu dovleci sculptați, pânze de păianjen și alte „fricoșenii” pe măsură.

Evenimentul a fost desfășurat, în paralel, pe patru secțiuni: parada costumelor, creații literare în limba engleză, o probă “treasure hunt” și o probă „apetisantă” în care fiecare concurent trebuia să decojească un măr cât mai rapid.

Supraveghind în detaliu derularea concursului, organizatorii au creat probe interesante care au captivat atenția tuturor celor implicați în acțiune. Una dintre probele la care au fost supuse cele patru echipe, formate atât din elevi de clasa a VII-a, cât și de clasa a IX-a, a fost aceea în care aceștia s-au luptat să culeagă un măr, într-un timp cât mai scurt, dintr-un cazan plin cu apă și după aceea să-l decojească.

Cursa “treasure hunt”, organizată cu multă precizie și atenție s-a desfășurat în curtea Colegiului. Echipele formate din câte doi copii trebuiau să parcurgă, pentru a ajunge la “comoară”, un întreg traseu plin de indicii, scrise în limba engleză.

A fost organizată și o paradă a costumelor. Imaginația participanților a întrecut așteptările, iar abilitatea elevilor în a-și pune în evidență frumusețea vestimentației a fost apreciată de juriu.

Una dintre cele mai dificile probe ale acestui eveniment, dar și una dintre cele mai lucrative, din punct de vedere al câștigării de puncte, a fost cea a compunerii de opere literare în limba engleză. În cadrul acestei probe, trei copii din fiecare echipă trebuiau să compună, pornind de la un subiect dat de juriu, un text cât mai corect și original.

Participarea doamnei profesoare de educație fizică, Simion Emilia, ne-a încântat prin susținerea morală pe care ne-a oferit-o și prin organizarea unei probe sportive, aducătoare de puncte bonus pentru echipa sa.

Activitatea a fost primită cu mult entuziasm atât de elevii de gimnaziu cât și de liceeni care nu numai că au ajutat la organizare, dar au și încercat să mențină atmosfera și spiritul competitiv al concursului, integrându-se în rândurile celor mici și participând și ei la activități.

La sfârșitul concursului, după calcularea punctajului obținut, participanții au fost premiați. Nu au fost uitați nici elevii din juriu, dar nici organizatoarea principală al acestui minunat eveniment. Toți cei care s-au implicat în realizarea acestei sărbători au fost premiați și lăudați pentru eforturile depuse.

DIANA VASLUIANU, clasa a IX-a F, mențiune la Concursul Național „Condei de jurnalist”, ediția a IV-a, Suceava, 22 martie 2013

Bal...

Ora cinci și jumătate a după-amiezii... Rochie, accesorii, pantofi... și uite-mă la restaurantul unde balul bobocilor avea loc.

Agitație, neliniște. Rochii vesele, coafuri sofisticate, cravate. Colegele îmi spun că sunt de nerecunoscut. Îmi admiră rochia și părul. Cu siguranță nu eram singura de nerecunoscut, imaginea clasei fiind complet schimbată.

Am admirat toaletele perechilor care erau în concursul pentru regele și regina balului până ce câteva colege mi-au spus că momentul de originalitate se apropia. Pregătisem acest moment timp de o săptămână întreagă pentru a fi sigure că totul urma să meargă bine. Am intrat în micul colț de sală numit „vestiar”. Mi-am schimbat în viteză rochia cu un maiou alb și o pereche de pantaloni de dans. Emoțiile pulsau în venele mele. Timpul părea că încremenise... până ce clasa mea a fost anunțată pentru a intra în scenă. Muzica a început, iar noi ne-am făcut coregrafia. Am privit publicul convingător, sperând să lăsăm o impresie cât mai frumoasă privitorilor. Momentul se terminase, dar eu nu auzeam nimic. Speriată, am privit fețele celor din jur, dar nu am putut vedea decât o ploaie de aplauze ce se revărsa asupra noastră. Vibrațiile ei au început să mă cuprindă. Am simțit fiecare picătură a ploii care ne răsplătea efortul de atât timp. Un val de căldură m-a inundat. Emoțiile au evadat și m-am simțit eliberată. Nu aș fi crezut că totul putea să meargă atât de bine! Deși nu am obținut niciun premiu important, ne-am bucurat că am fost acolo. Ce a urmat după aceea? DJ-ul a dat semnalul, iar rochiile și cravatele au început să se miște pe notele ce ne purtau în urma lor, entuziasmul invadându-ne. Ne-am lăsat pradă acestuia. Muzica ce a însoțit atunci pașii noștri va rămâne întotdeauna ca muzica ce a marcat începutul celor mai frumoși ani din viața mea, anii de liceu.

Dacă nu aș fi mers la balul bobocilor, cartea imaginară a amintirilor mele ar fi fost cu mult mai săracă din cauza lipsei unei file atât de importante: primul meu bal la liceu. Acea noapte a fost poate prea scurtă...

OANA-MIRUNA MĂCHIȚĂ

Clasa a IX-a F,

Studiu „nonștiințific” asupra habitatului școlar

Cadrul este altul, dar atmosfera aceeași: tenebroasă, ostilă, de un caracter antediluvian pentru cei ce cu greu s-au divizat de nucleul ei microscopic, leagăn al cunoașterii - școala.

Ca mai toate habitatele care se respectă în cărțile de admitere la facultatea de biologie și școala își are clasificările, subunitățile, caracteristicile nelipsite regnurilor animale și vegetale care fac parte din acest minunat biotop. Se identifică inclusiv noțiunea de lanț trofic; vietățile mici și slabe devin în majoritatea cazurilor prima verigă a unui lanț de dimensiuni impresionante ce se termină cu... ei bine, asta încă nu s-a putut determina, nici măcar „nonștiințific”.

Vertebrate și nevertebrate. Schelet spongios sau cartilaginos?

Unul dintre procesele care îi pun în dificultate până și pe cei mai iscuși specialiști este cel al identificării scheletului, al prezenței sau lipsei unei adevărate coloane vertebrale. În vederea elucidării misterului acestei confuzii, curioase de altfel, trebuie să analizăm capacitatea de camuflare a regnurilor habitatului școlar. În instituția școlară, camuflarea devine sinonimă cu integrarea, nu integrarea propriu-zisă a specimenului, ci subtilitatea cu care acesta intervine în alt mediu decât cel original fără a stârni atenția unor eventuali prădători.

Deși speciile cu o capacitate impresionantă de camuflare/integrare, sunt adeseori studiate și încadrate în grupul protozoarelor, trebuie recunoscută și marcată durata impresionantă de viață a acestora și confortul căpătat pe perioada domiciliului în biotop.

Integrarea poate să capete și alte valențe, o numim parazită și speciile la care se întâlnește le numim parazite.

Indivizii care ne-au permis studiul amănunțit (precizăm acuratețea datelor clasate și lipsa interferenței cu mediul acestora în timpul analizei comportamentale) ne-au oferit informații valoroase, ce prelucrate atent au stârnit valuri de aplauze în rândul cercetătorilor dedicați mult prea obscurii ramuri a „nonștiinței”.

S-a descoperit astfel că incapacitatea unor specimene de a funcționa la capacitate maximă de camuflare este mai mult decât substituită de glorioasa lor funcție de a trăi în parazitare. Acestea se pot adapta la orice mediu, iar victimele acțiunilor lor sunt supuse unui lung proces de anihilare mentală. Se hrănesc cu lichidul encefalic al acestora până la paralizie sau chiar moarte de orice fel, socială, culturală, economică și așa mai departe.

Jungla își are regele, se spune că acesta ar fi leul. Școala își are domnitorii, legenda clasică ne învață că sunt cei care își schimbă domiciliul/habitatul fără niciun regret și fără vreo dovadă de involuție.

Din datele colectate până în acest moment considerăm habitatul școlar ca fiind singurul habitat ce dorește voluntar să favorizeze evoluția individului/specimenului, dar sfârșește prin a fi involuntar habitatul cu cele mai aspre „condiții de mediu”.

ALEXANDRA NENCIU

Clasa a XI-a A

„COGITATIO EST ACTUS ANIMAE...” - CUGETAREA ESTE UN ACT AL SUFLETULUI
- RAIMUNDUS LULLUS

Scrisoare către Dumnezeu

Scump Creator, am ezitat mult înainte de a începe această scrisoare, pentru că Tu, ca Destinatar, ești încă Unul obscur în mintea mea.

Mama mi-a spus întotdeauna că ești acolo, undeva, veghezi asupra mea, că ne iubești pe toți și că sunt nenumărate moduri prin care cineva își poate exprima dragostea, dar mama spune și promite multe, așa cum mereu ne promite că va face prăjituri cu ciocolată la sfârșit de săptămână.

Presupun că mă cunoști destul de bine, se afirmă că ești un Creator Atotștiutor, ceea ce este oarecum incorect - zic eu. Dacă este adevărat, cum rămâne cu principiul reciprocității?

Nu am invocat niciodată forțe cerești pentru a-mi fi îndeplinite dorințele, nu sunt o persoană prea interesată de bunuri materiale, ceea ce nu se poate spune și despre Tine. Ai creat lumea și nu Te-ai mulțumit să lași spirite fragile plutind în derivă pentru eternitate într-un univers vast și neștrămutat încă de noi. Ți-ai creat o planetă, doi fii, care în cele din urmă au căzut în păcat și au tras după ei și o mulțime de alți oameni, specii întregi de animale și de plante pentru care crezi numeroase jocuri strategice ca și cele jucate pe calculator. Mică digresiune - Tot ce ne înconjoară este într-o oarecare măsură creația Ta, Doamne, și mă întreb dacă informatica a fost una dintre ideile Tale cele mai creative.

Mereu am fost curioasă să știu dacă nu Te-ai plictisit măcar o dată să ne faci unici pe toți, omuleți ce nu ne vedem din satelit, dar din Rai, da.

Ai creat un algoritm care generează noi modele zilnic? Există posibilitatea să mă regăsesc undeva în lume, tot eu, dar poate mai tânără, mai bătrână sau mai fericită? Dacă nu, să știi că Te apreciez foarte mult, pare simplu, dar nu este deloc, să crezi aproximativ 110 miliarde de oameni, asta numai de când există istoria scrisă.

Am citit undeva că în orice minut mor cel puțin doi oameni din fiecare categorie de evenimente care pot cauza moartea. Moartea a fost cu Tine și ți-a fost fidelă de la începutul timpurilor sau ați început să colaborați pe drum, așa cum eu mă apuc să desenez când nu mai vreau să învăț?

Lăsând la o parte întrebările mele, știi doar că îmi place să fabulez, azi cred că Te-am văzut.

Nu fi uimit, mă întorceam de la școală și cineva mi-a zâmbit, era ca și cum aș fi simțit o rază de soare pe fața mea rece, deși afară era înnorat. Iubesc momentele acestea, viața pare mult mai frumoasă, dar... Gata, am terminat, tu ce mai faci, Tată?

ALEXANDRA NENCIU, clasa a XI-a A
eseu publicat în Antologia literară
Scrisori către Dumnezeu,
editura RAFAET, decembrie 2012

Melania Bica-Popi

Întâlnire cu scriitorii Gheorghe Dobre și Costel Bunoaica, la Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia

Ziua Sfinților Mihail și Gavril a fost una de sărbătoare pentru elevii și profesorii Colegiului „Mihai Viteazul” Slobozia. S-a celebrat ziua patronului spiritual, Mihai Viteazul, dar și împlinirea a 60 de ani de existență a celei mai prestigioase instituții de învățământ a județului Ialomița.

Printre manifestările dedicate acestei sărbători a Colegiului s-au numărat programele artistice desfășurate la Casa de Cultură Municipală Slobozia, lansarea unui nou număr al revistei „Animus”, întâlnirea cu scriitorii Gheorghe Dobre și Costel Bunoaica organizată de Cercul de lectură „Animus”.

Membrii Cercului de lectură „Animus” și-au propus organizarea unei întâlniri sui-generis, în care elevii să aibă posibilitatea de a discuta despre cărți, față în față cu autorii lor. Volumul *Minciuna din literă* scris de Gheorghe Dobre a fost supus dezbaterii celor prezenți, domnul Costel Bunoaica participând și în calitate de autor recenzat în romanul analizat.

Elevi ai claselor a IX-a F, a X-a A, a X-a G, a XI-a A, a XI-a B au interacționat cu scriitorii ialomițeni, într-o atmosferă de înaltă ținută intelectuală, în care s-au promovat principiile morale și estetice. Aspiranții la statutul de scriitor

au vrut să afle despre rolul scrisului, despre importanța modelelor în formarea unei personalități, au analizat secvențe reprezentative din proza *Istorie locală* de Gheorghe Dobre, au recitat și comentat poezii din volumul „Uciderea sinelui. Demoni sau zei” de Costel Bunoaica. Alexandra Petre a prezentat volumul *Minciuna din literă*, Dinu Iolanda a comentat actualitatea problematicii eseurilor scriitorului Gheorghe Dobre, valorificând pasaje edificatoare din „cärticica neagră” (Dan Simionescu), Alexandra Nenciu a observat originalitatea stilului romanului analizat.

În răspunsurile celor doi scriitori s-a observat grija pentru construcția unor discursuri accesibile unui public tânăr, interesat de literatură. Calitatea intelectuală înaltă a celor doi invitați a fost dublată de profunde valori umane, accentuându-se rolul culturii, al cărților, importanța școlii, a mentorilor în desăvârșirea spirituală a tinerilor.

Scriitorii Gheorghe Dobre și Costel Bunoaica au demonstrat prin răspunsurile oferite elevilor Colegiului Național „Mihai Viteazul” că sunt niște personalități ale vieții culturale ialomițene și au încântat auditoriul cu istorisiri captivante, lecții de viață emoționante.

Întâlnirea a fost organizată de prof. Stan Loredana și de prof. Roman Alina și a făcut parte din cadrul activităților derulate în cadrul Parteneriatului încheiat între Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia, Asociația Culturală „Helis” și Liceul Pedagogic „Matei Basarab” Slobozia.

prof. Loredana Stan

„COGITATIO EST ACTUS
ANIMAE...”- CUGETAREA ESTE UN
ACT AL SUFLETULUI
RAIMUNDUS LULLUS

Părinte al sufletului,

Încă de la început, vreau să recunosc că din rândurile așternute lipsește pana unui scriitor, dar nu lipsesc bunele intenții și dorințe. Îndemnată de o sfință înrăurire îți scriu Ție, Făuritorul și Stăpânitorul Cerului și al Pământului, spre a-Ți mulțumi pentru binefacerile pe care le reverseși neîngrădit asupra sufletului meu ispitit.

Căci spiritul meu este asemenea cu ceara topită, deznădăjduită, care se lasă cârmuită de desfătarea mâinilor Creatorului spre a fi modelată într-o lumânare. Sunt ca o mlădiță crudă care, odată plantată, se îndrumă după voia vânturilor aspre, dar care prin îngrijirea părintească pe care Zămislitorul o așterne peste trupul ei efemer, aceasta rodește îmbelșugat, biruind cangrenarea perfidă și amăgitoare.

Tu ești Soarele care răspândește lumină, căldură și culoare întreit, prin aceeași rază, cu putere nemărginită, eternă, necontenită.

Și de aceea îți cer prin rugămintele fierbinte să-mi sprijini părinții încovoiați sub greaua sarcină și marea răspundere ce apasă pe umerii lor, în creșterea trupeză și sufletească a mea, a copilului lor.

Căci în simțirea mea arde o lacrimă de înfrigurare evocând ființele iubite și de aceea aș dori să știu că Te Vei îngriji fără zăbavă de moștenirea sfință a sufletului meu.

Dacă aș putea dobândi putere indicibilă, aș dori să smulg o frunză din laurii ce încununează frunțile învingătorilor vieții și aș lăsa-o să-și tremure mângâierea târzie peste creștetele împovărate ale părinților mei, dar și ale tuturor oamenilor orbiți de solitudine, care nu mai pot dezvăluși marea învățăturilor Tale. Dăruiește-le acestora un strop din bunăvoința Ta nemăsurată, spre a le picura voluptate și candoarea cea mult dorită în sufletul fad. Ajută-i să dobândească aviditate în a-Ți mărturisii învățăturile tainice pentru a nu sălășlui spre genunele neînduplecat.

Ocroțește-ne ființele robite prin aureola hieratică pentru ca ele să trăiască în comuniune cu Duhul Tău Atotputernic!

cu evlavie și cu nețărmurită iubire,
o copilă credincioasă

Jeny Căciulă, clasa a IX-a F
eseu publicat în Antologia literară
Scrisori către Dumnezeu, Editura RAFAET,
decembrie 2012

CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „GH. MIHOC”

Ediția a XIX-a, Slobozia, 22-24 martie 2013

prof. COSTICĂ DUMITRU, președinte de onoare filiala Ialomița a S.S.M.R.
prof. NICOLAE PAPACU, președinte filiala Ialomița a S.S.M.R.

În perioada 22-24 martie 2013 s-a desfășurat la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Slobozia a XIX-a ediție a Concursului de matematică „Gheorghe Mihoc”, adresat elevilor din clasele VII-XII.

Concursul este inițiat și organizat de Societatea de Științe Matematice din România, filiala Ialomița, în colaborare cu Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia și în parteneriat cu Primăria Municipiului Slobozia și Consiliul Județean Ialomița.

Începând cu ediția acestui an, concursul a fost inclus în Calendarul Activităților Educative Naționale al Ministerului Educației Naționale, A. 12, domeniul științific, poziția 22.

Conform tradiției, participarea, cazarea și masa concurenților sunt gratuite, organizatorii acordând în același timp premii substanțiale în valoare de 12000 de lei.

Pentru asigurarea condițiilor deosebite de desfășurare a concursului, trebuie aduse mulțumiri în mod deosebit primarului municipiului Slobozia, d-l. *Alexandru Stoica*, președintelui Consiliului Județean Ialomița, prof. *Silvian Ciupercă*, directorului C. N. „Mihai Viteazul”, prof. *Vitalie Buzu*, precum și numeroșilor sponsorilor, dintre care amintim pe ing. *Ion Drăgoi*(PET STAR HOLDING SRL), CONTE IMPEX SRL, TRANSMIM SRL, EST EXCHANGE SRL, DENVAL AUTO SRL, HOTEL CENTRAL, PUCHIELECTRO SRL, DOU MANAGER SRL.

Calitatea și prestația concursului au fost asigurate de un juriu format din prof. univ. dr. *Ioan Chițescu* – președinte, conf. univ. dr. *Inocențiu Drăghicescu*, prof. *Mircea Trifu* – secretar general al S.S.M.R., prof. dr. *Marcel Țena* – redactor șef Gazeta Matematică, prof. *Costică Dumitru*.

Un aport deosebit la buna desfășurare a concursului l-a avut catedra de matematică a Colegiului Național „Mihai Viteazul” Slobozia, prin reprezentanții săi: *Popescu Marcel*, *Papacu Nicolae*, *Tudor Mioara*, *Stere Sorin*, *Mărgărit Marian*, *Tonț Adriana*.

La concurs au participat peste 120 de elevi din județele Buzău, Călărași, Constanța, Giurgiu, Ialomița, Prahova și București.

Lista premianților

Premiul I: *Antonie Iordache Ionuț*, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „G. Enescu”, Sinaia; *Zecheru Daniela*, cls. a VIII-a, C.N. „Al. I. Cuza” Ploiești; *Ceacîreanu Filip*, cls. a IX-a, C.N. „Mihai Viteazul” Ploiești; *Ciubotaru Alexandra*, cls. a X-a, C.N. „Sf. Sava” București; *Drăgan Relu*, cls. a XI-a, C.N. „B. P. Hașdeu” Buzău; *Drăgăneanu Diana*, cls. a XII-a, C.N. „Mihai Viteazul” Slobozia.

Premiul al II-lea: *Gheorghe Alina*, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „I.H. Rădulescu, Urziceni; *Chirea Miruna Maria*, cls. a VIII-a, Școala Gimnazială „M. Viteazul” Călărași; *Neagu Robert*, cls. a IX-a, C.N. „B. P. Hașdeu” Buzău; *Bîrsan Andrei*, cls. a X-a, C.N. „Mihai Viteazul” Ploiești; *Vasilache Teodor*, cls. a XI-a, Liceul „A. Saligny”, Cernavodă; *Popina Sebastian Marius*, cls. a XII-a, C.N. „B. P. Hașdeu” Buzău.

Premiul al III-a: *Turcea Adrian*, cls. a VII-a, Școala Gimnazială nr. 3 Slobozia; *Hristescu Andrei*, cls. a VIII-a, Școala Gimnazială nr. 3 Slobozia; *Chiriac Andreea*, cls. a IX-a, Liceul teoretic „M. Eminescu” Călărași; *Icătioiu Cosmin*, cls. a X-a, C.N. „Al. Vlahuță” Râmnicu Sărat; *Țuțianu Ana Maria*, cls. a XI-a, C.N. „Barbu Știrbei” Călărași; *Jercăianu alexandru*, cls. a XII-a, C.N. „B. P. Hașdeu” Buzău.

Premiul „F. Cioacă” pentru originalitate în rezolvarea unei probleme: *Drăgăneanu Diana*, cls. a XII-a, C.N. „Mihai Viteazul” Slobozia.

S-au mai acordat 24 de mențiuni.

Suflet rebut

(fragment)

„Îți voi arăta! Lumea aceasta este atât de frumoasă!” Cine a zis această prostie? Pe ce se bazează acest nonsens, căci eu nu pot înțelege! Doar să îți deschizi ochii și să privești în jur, să simți aerul în care nu zboară decât demoni, să întinzi mâna și să pipăi iarba care a încolțit din sânge uman, sau, să arunci o piatră în balta liniștită, să te uimești de cercurile concentrice, care nu sunt decât strigătele de ajutor ale sufletelor rebut din Iad, atunci... atunci îmi vei da mie dreptate.

Mi-ai promis că nimeni nu va plânge.

Atunci, de ce nu pot să scriu, de ce vreau să o fac și nu pot? De ce pixul mi se poticnește la fiecare pas și nu mă lasă să continui? De ce mâna mea se grăbește, dar creierul mă doare?

Eliberarea îmi e știrbită.

Ai avut dreptate. Nimeni nu va plânge. Cu toate astea, sufletul mi se strânge. De ce nu sunt ca ei? Eu nu mă încadrez în categoria lor, eu m-am născut alături de sufletele rătăcitoare ce au murit prea repede, căci acum sunt singură. Măinile, corpul, picioarele sunt la fel, dar sângele meu incolor mă face să mă depărtez de rasa lor.

Eu fac parte dintr-o rasă lividă, o rasă ce nu trebuie să existe, ce a rupt bariera impusă de Creator. Ca pedeapsă noi nu existăm, noi suntem doar o tentativă a vieții.

Motorul meu nu merge cu benzină, ci cu cerneală. Pe dinăuntru pereții ființei mele sunt înveninați de un negru înghețat. Blocurile acelea de gheață nu se topesc niciodată, îmi fac trupul greu, zilnic târâsc după mine o Fecioară de Fier.

Văd cum o dată cu această apă murdară, involburată de gânduri și păcate, se scurge o sevă

galben-pal, ce se depărtează de râul mamă.

Fluviul acesta mamă încă mai bănuie speriat pe străzile ce nu pot înghiți mai mult, căutându-și cu disperare progenitura.

Degeaba... acesta s-a amestecat de mult cu un alt râu, care l-a recunoscut ca fiind născut din coasta lui.

Dar și acest râu, ce oricum știe că va muri îndată ce furia soarelui se va pogori, își neagă originile, încearcă să i se sustragă destinului. Ploaia bate în geam, dorind să îl dărâme.

Acei copii-ploaie vor să mă avertizeze. De ce îmi cer mie ajutorul? Nu mai vreau să trec prin ploaie drept iubitor al ei.

Cu toate acestea, mă strigă, înăbușindu-mi somnul. Dimineața e finalul. Orașul mi-a fost asediat în totalitate.

Universul a fost pictat într-un gri monoton. Picioarele topite în plumb se mișcă cu greu printre dușmanul acesta curgător.

Mașinile au fost luate prin surprindere, căci se chinuie exagerat să treacă prin aceste râuri disperate să se unească fiecare cu progenitura sa.

De ce îmi cer ajutorul? De ce cred că eu i-aș putea ajuta ca prin asediarea orașului să mă asedieze pe mine? De ce copiii-ploaie sunt atât de naivi?

Dar nu mai am timp. Albul geamurilor contrastează prea puternic cu griul blocurilor bolnave, încrustate în mediocritate. Acești copii nu fac decât să amplifice această imagine derutantă. Ochii mei văd alb. Bucățelele acelea de sticlă înrămată în alb seamănă cu niște ochi săpați în corpurile murdare ale unor blocuri monstroase.

Ochii ce mă privesc neîncetat mă fac să simt că orbesc, e ca și când puterea lor stoarce de sevă puterea ochilor mei.

Chiar atât de mult mă urăști? Mă urmărești la orice pas doar pentru că vrei să mă distrugi?...

SILVIA PENCU, clasa a XII-a F,
Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia
PREMIUL al II-lea- Concursul
Interjudețean de Creație Literară/Eseu „Mihai
Eminescu” ediția a IV-a, Slobozia

Les Francforts – „actorii” francofoni de la Colegiul National” Mihai Viteazul” Slobozia

Trupa de teatru francofon a Colegiului Național „Mihai Viteazul” Slobozia, numită sugestiv **Les Francforts**, și-a câștigat de la înființare, din 2007, un prestigiu binemeritat. Sub coordonarea doamnelor profesoare Mocanu Elena și Buciu Doina, „actorii” de la Colegiu au pus în scenă piese ca **Adio!** de Mircea Eliade, **Văzătorule, nu fi melc!** de Matei Vișniec, **Palatul chelfănelii** de Pascal Brukner, **Tabloul** de Eugen Ionesco, **Câinele alb** de Romain Gary.

Cu un asemenea repertoriu care rivalizează cu programul oricărui teatru profesionist, elevii actori au reușit să facă din performanță și succes o tradiție și să-și depășească limitele de exigență și profesionalism. Iată de ce am vrut să le interviuăm pe câteva dintre membrele echipei de teatru francofon **Les Francforts: Maria Cipu (M.C.), Laura Ardeleanu (L.A.), Raluca Dinu (R.D.), Andra Caloean (A.C.), Raluca**

R: Cunoașteți date despre istoria trupei voastre de teatru? Ce ați putea să ne spuneți despre începuturile acesteia?

M.C.: *Les Francforts a luat naștere în 2007 și a primit premii valoroase în țară și în străinătate, de la începutul ființării sale. Au făcut parte din echipă elevi atât de la profilul uman, cât și de la cel real. Îmi amintesc aici pe foști elevi ca: Ana-Maria Ducuță, Mihaela Gheorghe, Daniela Simion, Hristian Zikov sau pe Luca Radu Andrei care și-a valorificat pasiunea pentru teatru și acum e student la UNATC, la Scenaristică.*

L.Ț.: *De asemenea, nu le uităm nici pe colegele noastre din clasa a XII-a, de la filologie: Aida Găleată, Iulia Iancu, Raluca Matei, Daniela Năstase, Simina Grigore.*

R: Cunoaștem faptul că în fiecare an se organizează o selecție pentru cei care aspiră la statutul de membru al echipei de teatru francofon. Care au fost probele pe care voi le-ați susținut și de unde ați aflat de existența acestora?

R.I: *Am avut un text de citit, o probă de spontaneitate, un rol de interpretat, dans, cântat și pantomimă.*

L.A: *Am aflat din clasa a IX-a, despre probe și despre trupa de teatru, de la doamna dirigintă, Mocanu Elena. În fiecare an, în perioada selecției,*

se anunță prin afișe, dar a devenit deja un obicei și cei care sunt doritori se interesează din timp.

R: În ce a constat programul de pregătire? Cum ați împletit sarcinile școlare cu pasiunea pentru teatru?

A.C.: *Programul de pregătire a constat în repetiții zilnice de 2-3 ore, încă din perioada vacanței de vară, de pe 1 septembrie, până pe 20 octombrie, înainte de plecarea la Festivalul Internațional de Teatru Francofon pentru liceeni AMIFRAN – Arad.*

M.C.: *Nu ne-a fost deloc greu. Era obositor, dar nu greu, adică obositor, dar plăcut. Așteptam cu drag repetițiile.*

L.A: *După o zi stresantă de școală, ne relaxam la repetiții. Eram toate, ne înțelegeam foarte bine, comunicam plăcut și constructiv cu doamnele profesoare.*

(continuare în pag. 15)

Les Francforts – „actorii” francofoni de la Colegiul National” Mihai Viteazul” Slobozia

(urmare din în pag. 14)

R.: Ce piesă de teatru ați interpretat? Ne puteți povesti câte ceva despre conținutul și mesajul acesteia?

L.A.: Piesa pe care am interpretat-o noi se numește: **Buzunarul cu pâine** de Matei Vișniec, un reprezentant al teatrului absurdului. Este o prelucrare originală, realizată după piesa lui Vișniec, de doamnele profesoare Mocanu Elena și Buciu Doina.

A.C.: În piesa originală sunt două personaje, în a noastră trei.

R.I.: Piesa noastră nu se bazează doar pe interpretarea actoricească, ci pe sincretismul artelor: muzică, dans. Replicile personajelor interpretate de noi sunt prefațate și încheiate de coregrafie și de muzică, în acord cu mesajul operii lui Vișniec.

L.A.: Piesa începe cu secvența în care un câine își găsește frații morți. Apoi intră în scenă doi comandanți orbi care spun replicile invers.

M.C.: Acest lucru arătând că în lumea noastră cuvintele celor ce comandă nu au niciun înțeles. Este subliniat felul în care aceștia își exercită puterea asupra omenirii, iar acesta execută acele ordine fără a le înțelege.

L.T.: În scenă apar soldații care îi simbolizează pe oamenii care execută ordinul fără înțeles al comandanților, iar acesta era acela de a ucide câinele.

M.C.: Ei îl aruncă pe cățel într-un puț, îl împușcă fără măcar a se uita la el și se retrag apoi din scenă, urmând ca acțiunea să se concentreze asupra a trei

cerșetori: un pescar, un om cu o umbrelă și un om cu o pălărie, numele lor fiind chiar: Canne, Parasol și Chapeau. Restul piesei de aproximativ treizeci de minute se concentrează pe disputa acestor trei oameni, care nu reușesc să se înțeleagă în ceea ce privește soarta câinelui. Ei încearcă să îl salveze, însă nu ajung la un numitor comun, se pierd în tot felul de idei, de certuri. Fiecare vrea să-și impună propriul punct de vedere, găsindu-și întotdeauna scuze, contraargumente.

A.C.: Argumentele acestora ar putea fi sugerate și prin scenografie: niște sfori, întinse pe scenă, ținute la capete de către soldați. La finalul piesei, sforile cad și astfel și cearta celor trei se întrerupe.

M.C.: Pescarul spune că este prea târziu, trecuse o zi întreagă de când argumentele se tot înșirau. Căderea soldaților și a comandanților orbi de la sfârșitul piesei poate reprezenta abandonarea problemei.

A.L.: Mesajul ar putea fi că indiferența distruge omenirea. Noi relatăm de fapt o întâmplare din zilele noastre, actuală.

M.C.: Mesajul piesei are o multitudine de interpretări. Pare ciudată existența acestor trei personaje principale, cerșetorii și câinele. În final, noi, cei trei cerșetori, ne hotărâm să ne culcăm, lăsând pe mâine soarta câinelui din puț. Se discută lucruri lipsite de înțeles, de exemplu: „cerul e foarte albastru”, „mâine va fi o zi mai bună”.... Fiecare își mai aduce aminte de câte ceva; ne trzim cu replici:

(continuare în pag. 16)

(urmare din în pag. 15)

Les Francforts – „actorii” francofoni de la Colegiul National” Mihai Viteazul” Slobozia

„de ce e atât de întineric afară?”, „ce am spus spus că facem mâine?”. La un moment dat, unul dintre noi e trezit de sunete ciudate, sunetele pâinii care cade din cer. Suntem în momentul dilemei, când am vrea să abandonăm egoismul, dar reintrăm în condiția inițială. Ajungem să ne preocupăm numai de noi și ne luptăm chiar pentru pâine. Avem replici cu foarte multe pronume personale și posesive: „este a mea”, „pâinea mea”, „lasă-mi-o mie”. Momentul final și cel mai înălțător al piesei noastre este reprezentat de coregrafia executată pe fundalul sonor al cântecului „O, fortuna!” din „Carmina Burana”. În coregrafie, pe lângă cerșetori, apar și șapte câini, acest lucru reprezentând o revolta împotriva indifferenței umane. Este o răzbunare a oamenilor mici, inferiori, care au fost marginalizați, iar coregrafia a fost inspirată de dansul original după „Carmina Burana”.

L.A.: La sfârșit, câinii coboară în public și împart pâine caldă, îndemnându-i astfel pe oameni să-și împartă bunurile, să fie generoși, pâinea reprezentând darul lui Dumnezeu.

L.Ț.: După tot ce s-a întâmplat, există o urmă de speranță. Noi rămânem cu mâinile îndreptate către cer, așteptând bunăvoința cerească. Mesajul piesei accentuează și ideea egalității între oameni.

L.A.: Piesa satirizează ipocrizia și egoismul omului, lipsa de comunicare dintre semeni.

R: La ce festivaluri ați participat cu această piesă?

L.A.: Am participat la **Festivalul Internațional de Teatru Francofon pentru liceeni AMIFRAN – Arad** și la **Festivalul de Teatru Bilingv „Eugen Ionescu” de la Buzău**, unde am obținut Marele Premiu.

L.Ț.: Ceea ce este important este că în juriul Festivalului de la Buzău se afla chiar autorul piesei, dramaturgul Matei Vișniec, dar și persoane avizate în domeniu, de la Institutul Francez și actori ai piesei originale. Acest premiu este încununarea muncii depuse de noi.

L.A.: Iar în primăvară vom pleca două săptămâni în Franța, la un festival de profil. De când s-a înființat trupa de teatru, în fiecare an, membrii **Les Francforts** au fost la Festivaluri internaționale în Italia, Franța, Belgia.

R: Povestiți o întâmplare petrecută la repetiții sau chiar în timpul unei reprezentații.

M.C.: La festivalul de la Buzău mi s-a întâmplat ceva destul de neobișnuit. La un moment dat, în timpul piesei, eu trebuie să-mi arăt subrațul, în mijlocul unei discuții despre boli. Emoționată, am scos mai multe

haine de pe mine, rămânând îmbrăcată într-un maiou foarte diafan, care ar fi putut transmite și mesajul senzualității, al feminității, lucru complet inexistent în dorințele noastre.

L.A.: Tot la Buzău, la finalul piesei, când trebuia să îmi scot masca de câine, m-am poticnit, nu mai reușeam să desfac nasturii cu care era prinsă. Toată lumea râdea. A fost un moment jenant pentru mine.

M.C.: La Festivalul de la Arad am avut o pățanie comică. Cum este firesc, personajul pescar are în recuzita sa o undiță. Am ales o undiță adevărată, deși inițial doream să folosim un băț cu un șiret. La un moment dat, deși reglasem undița la cea mai mică dimensiune, acesta s-a desfășurat în toată splendoarea sa. Pe moment, am fost surprinsă de ce se întâmplase, în schimb, din partea sălii am primit râsete și un mare "woooooow". M-am jucat apoi "pescuind" în public. Am continuat să jucam, adaptându-ne fără probleme și rămânând astfel cu încă o amintire frumoasă.

R: Ce puteți să ne spuneți despre relația cu publicul?

M.C.: Este minunat să simți că cei pentru care joci rezonează la mesajul pe care îl transmiți. La Buzău a fost un moment special când am făcut reverența de final și toată sala era în picioare. Și la noi în oraș am fost aplaudați și ovaționați încă de la prima repetiție cu public pe care am organizat-o.

R: La finalul interviului nostru, mai doriți să adăugați ceva, să transmiteți ceva cititorilor revistei noastre?

M.C.: Să amintim că din componența **Les Francforts** fac parte și Andreea Roșu, Nicoleta Moroianu, Elena Andrei. Le mulțumim părinților noștri și doamnelor profesoare Mocanu Elena și Buciu Doina pentru că ne susținere, iar cititorilor revistei "Animus" le transmitem că experiența apartenenței la o echipă de teatru este inedită. Îi sfătuim pe cei care au o pasiune să o urmeze până la capăt, urmările sunt excepționale!

RALUCA BACIU, CRISTINA DINU,
clasa a IX-a F, premiul al II-lea la Concursul Național „Condei de Jurnalist” ediția a IV-a,
Suceava, 22 martie 2013

Poezii

Sisif

Anteus

Clepsidra pedepsei se contorsionează ca o iscodă,
Prin colțuri, în umbre, zgomotoasă,
Înlănțuie fiecare puls de nisip, fărămă timpul,
Reinstaurând trude de neînchipuit.

Ecoul pedepsei vibrează în membrana rememorării,
În urcare, în coborâre,
El cântă suav ca o nimfă,
Auzului încătușat de perpetuarea prăbușirii.

Prezența pedepsei e doar ea...
Nimeni nu îți spune că în veșnicie nu poți dormi,
Niciodată, nici măcar noaptea,
Totuși, câteodată, adorm în mintea mea,
Uitând de răzburarea pe care orice suflet o merită.

Cassandra

Semănați în jur numai nepăsare,
Insolent chiar,
Căci voi sunteți orbi cu ochii larg deschiși,
Dar în spatele cortinei de plumb a neîncrederii,
Blestemată de Apollo,
Aștept...

Mă prefac în tăcerea cu gust de tanin,
Fac semne fantasmelor delirului,
Cuprinsă de o înclăstare a valurilor minții,
Și deodată, ca prin vis,
Lumea e toată în palma mea,
Doar de v-ați întinde după ea...

Să nu vă pară rău pentru mine, muritorilor,
Pentru că undeva, cândva,
Când vântul va ploua, ploaia va înota,
Nu viziunile mele vor cerși îndurarea,
Voastră,
Vouă celor ce nu îmi dați crezare...

ALEXANDRA NENCIU , clasa a XI-a A,
Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia
PREMIUL al II-lea- Concursul Interjudețean de
Creație Literară/Eseu „Mihai Eminescu” ediția a
IV-a, Slobozia

Dacă voi cădea,
Mă voi scurge prin rămășițe arse de gând,
Acolo...
Pe perna umedă a pământului,
Cu urechea pe pânțele vieții,
Inspirând aerul spartan.
Dacă voi cădea,
Mă voi contopi cu bătaia ritmică a creației,
Acolo...
În cenușa seacă a incinerării,
Gustând vitalitatea în pulbere de cobalt.
Când voi cădea,
Voi îmbrățișa renașterea,
Aici...
Uitată,
Îngropată,
În tremurul vast al tăcerii pământești.

ALEXANDRA NENCIU , clasa a XI-a A,
Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia
PREMIUL al II-lea- Concursul Interjudețean de
Creație Literară/Eseu „Mihai Eminescu”
ediția a IV-a, Slobozia

Cum să devii invizibil...

Închide ochii. Închide-i și adu-ți mâna pe piept...
Apoi pătrunde în interiorul tău
Până ajungi să-ți atingi inima.
Simți cum se zbate?

Nu deschide ochii. Nu încă...
Mai ai puțin.

Acum, tot ce trebuie să faci e să smulgi inima.
Oricât de tare ar dura...oricât de mult s-ar zbate ea...

Acum poți deschide ochii. Încă palpită inima, nu?
și sângele curge, încet, încet, luând cu el, parcă,
toată culoarea din corp. Deja începi să fii mai șters...
Deja parcă s-a mai dus din a culorilor tărie.
Mai e doar puțin... puțin... până sa fii invizibil.

ANDREEA STANCIU
Clasa a XI-a A
PREMIUL al III-lea- Concursul Interjudețean de
Creație Literară/Eseu „Mihai Eminescu”
ediția a IV-a, Slobozia

Întâia mea olimpiadă națională de licean

2 aprilie 2013. O zi care într-un calendar obișnuit nu arată nimic, însă în calendarul vieții mele este ziua în care a început tot ceea ce înseamnă Olimpiada Națională de Limba Franceză 2013. Oare să fi fost un vis? Am aparținut realității până cu o seară înainte. Din dimineața zilei de 2 aprilie, am intrat în universul emoțiilor.

Pe drumul până la Focșani, orașul în care urma să se desfășoare olimpiada, unul din gândurile care ne veneau cel mai des în minte erau: „Oare ce voi face mâine la proba scrisă?”. Da, așa cum ați intuit, chiar a doua zi avea loc „evenimentul” la care toți luptasem din greu ca să participăm. De-abia dacă am putut să ne acomodăm cu Focșaniul, că a doua zi ne-am trezit devreme pentru a merge la proba scrisă. Chiar și acum, în timp ce scriu, emoțiile mă cuprind când mă gândesc la acea sală mare în care am ajuns prima și în care am trecut prin toate stările, de la bucuria de a ști să rezolv, până la atenția pe care am acordat-o scrisorii pe care o aveam de făcut. Când am ieșit din sală, nu mi-a venit să cred că cele trei ore pentru care lucrasem atât de mult luaseră sfârșit. Eram liberă și în sfârșit puteam să mă bucur de frumusețile orașului Focșani, un oraș atât de frumos, în care am fost în timp ce am strâns atâtea amintiri frumoase. Mi-am făcut noi prieteni, am vizitat tot ce poate avea mai bun și mai plin de importanță un asemenea oraș. Zilele au trecut ușor, iar momentul în care a trebuit să mă uit pe acel tabel cu rezultate a sosit cât ai clipi. Intrând în curtea școlii unde dădusem proba scrisă, parcă îmi venea să fac un pas înainte să văd rezultatul, dar parcă aș fi vrut să fac unul înapoi din cauza emoțiilor. Inima îmi bătea cu putere. Dintr-o dată se făcuse cald afară. În cele din urmă, mi-am făcut curaj și am înaintat către geamurile unde o mulțime se înghesuia. Am văzut chipuri triste, chipuri bucuroase, chipuri indiferente. Oare ce sentiment voi avea văzându-mi numele pe listă, ca reprezentat al județului Ialomița? Voi fi pe Mont Blanc sau voi coborî...? Gata, mă uit. Fie ce-o fi. Uitându-mă pe listă, m-am văzut. 89,5 puncte. „O fi bine?” îmi zic. Acum trebuia să aștept ordinea. Așteptarea era și mai arzândă. „Iau lista de jos în sus sau de sus în jos? Bine, bine, o iau de sus.”. Nici nu am apucat să mormăi câteva nume de participanți și de județe, că m-am și văzut. MĂCHIȚĂ OANA-MIRUNA. COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI VITEAZUL”. JUDEȚUL IALOMIȚA. Locul V. Măi să fie?! Eu?! Adică.... eu am luat locul V? Din atâtea participanți la faza pe țară, eu, adică județul Ialomița, am luat la clasa a IX-a locul V? Mențione de la Minister? Da, da, da, eu, eu!

Un vis frumos devenit realitate!!! Mândria de a fi unicul reprezentant al județului Ialomița care a urcat pe podium nu poate fi măsurată în cuvinte. Se putea și mai mult? Asta voi vedea la anul.

Oana-Miruna Măchiță,
Clasa a IX-a F

Destin

Destin și stele
În ochii mării
Doar năluci parfumate
Care fură auzul
În culori catifelate.

Prea îndepărtat în inimă,
Minciuna scufundată în păcat.
Un pact cu luciul
De pe globul de cristal
Spart în cărți de tarot
S-ascuns în zațul
Leneș din cana de cafea.

Și sorbi ușor din mreaja sa,
În oaza necunoscutului te-neci
Și respiri sentimente,
Dai cu zarul să le-ncerci.

E doar un joc
Și bâjbâi în întuneric
Rar lumina
Zărești să alergi.

Roșu

Nu vom mai vedea amurgu-ndărăt
Murmur lent în vals
Roșu, înfierbântat colaj.

Nu vom mai bea un roșu pahar,
Căci luna mi-e roșie
Și ți-e tot soare.
Același aer înăbușitor și roșu
Respirăm în bătaia dragostei.

Nici priviri roșii de safir
În tihnă nu vom mai schimba.
Doar buze roșii
Pe ale mele pleoape când adorm.
Aud vânt roșu, inodor
Îmbolnăvit de amintirea lor.

Cosmin-Iulian Șandru,
Clasa a XI-a C

Colecționari de măști

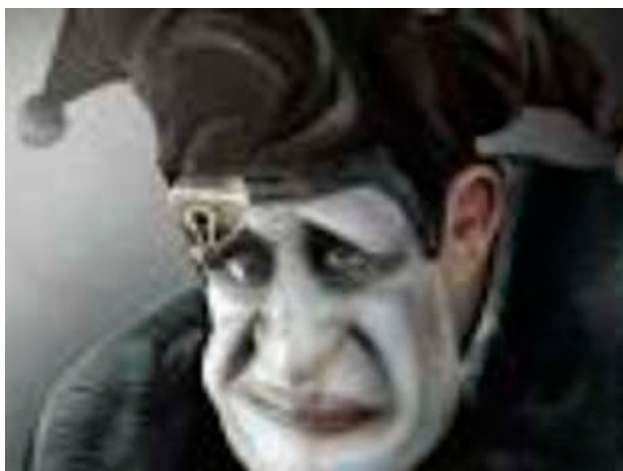
Lumina zilei crapă încet de după munți, umbre întunecate așternându-se leneșe peste întreaga lume, în timp ce soarele se ivește pe cerul trandafirii. Cuprinsă încă în lumea visului, nu reușesc să îmi dau seama că este dimineață și trebuie să mă trezesc. Visam ceva ce nu se putea sfârși brusc, căci altfel nu aș fi avut pace până nu a aflam sfârșitul. Se făcea că eram într-o cameră întunecată, luminată vag doar de o lampă aflată undeva într-un colț, lampă al cărei bec era pe cale să se stingă. În mijlocul acestei se afla o masă mică și rotundă, la care stătea sprijinit cu capul în palme un om ce se ferea de slaba lumină ce îi dezvăluia doar haina ruptă și murdară pe care o purta. Fața-I era ascunsă, astfel că nu puteam desluși prea bine cine era sau ce făcea acel om. Eu stăteam doar ascunsă în întuneric, în spatele acestui om, neputând să scot o vorbă sau să mă mișc. Priveam uluită la ceea ce se afla în fața omului: o mulțime de măști care mai de care mai ciudată și mai reală, de diferite mărimi, exprimând diferite stări de spirit: bucurie, uluire, supărare, tristețe, enervare, indignare, răutate, compătimire, milă, ură. Dintr-un colț se aude la un moment dat sunând disperat un ceas de perete. Atunci bărbatul din fața mea se ridică de la masă și se întoarce spre mine; o imagine cumplită mă face să scap un țipăt. Omul acela nu avea chip! Capul său mare era atât de pustiu...nu avea nicio expresie pe față, nici ochi, gură sau sprâncene, doar un nas mare prin care cu greutate. Întorcându-se spre direcția de unde s-a auzit ceasul, acesta își duce mâinile la frunte grăbit, se repede asupra mesei, ia o masă la nimereală, și-o pune, își ia servieta aruncată la picioarele scaunului și pleacă trântind ușa în urma lui. În acest moment visul meu se sfârșește și eu mă trezesc speriată, în camera mea, ceasul deșteptător sunând pe măsuta de lângă mine. Mă dau atunci jos din pat și mă privesc curioasă în oglindă. Oare ce însemna acel vis al meu? Eu eram aceeași, aveam același chip somnoros ca de fiecare dată de dimineață. Deci nu eram eu acel om ciudat de la masă. Și atunci cine putea fi? Și răspunsul a venit singur: noi eram acel om, noi toți, cei care zi de zi luăm altă înfățișare, noi a căror conștiință pleacă într-o altă aventură de fiecare dată când ne trezim dimineață.

Încercăm să fim aceeași, însă de fapt ne ascundem în spatele unor măști alese la nimereală, în noastră nebună cotidiană. Și astfel se face că starea noastră de spirit dintr-o zi nu depinde decât de ce mască se află mai aproape, mai la îndemână pentru că, grăbiți de ceasul ce sună neobosit pentru a ne anunța trecerea rapidă a timpului, întindem mâna și, nepăsători, luăm o mască cu noi, pe care poate nici nu o cunoaștem, nici nu ne-o dorim.

Într-o cursă contra cronometru, ziua de astăzi a ajuns să nu fie nimic altceva decât o altă peste care trecem, plângându-ne în stânga și în dreapta, la vecini. Ne este mult mai ușor să dăm vina pe ceilalți pentru ceea ce ni se întâmplă nouă, iar atunci când dăm de greu ne-am obișnuit să ne retragem în lumea noastră sau într-un vis ne rugăm să trecem cu bine peste toate. Regretăm că nu putem trăi din plin fiecare clipă de bucurie, însă de cele mai multe ori masca pe care o purtăm este mult prea grea și, împovărându-ne, nu mai putem vedea la fel de limpede frumusețea ascunsă în lucrurile mărunte. Colecționăm gânduri, amintiri, dragoste și energie pentru acele zile în care vom fi mult prea bătrâni pentru a mai putea alerga și vom sta retrași în lumea noastră, cu aceeași mască veche și uzată cu care bătrânețea ne-a surprins venind.

Și acum stau și mă gândesc, privindu-mă în oglindă: oare ce mască să îmi pun astăzi? Timpul se scurge iute și ceasul începe din nou a suna, iar eu trebuie să plec dacă nu vreau să pierd autobuzul. Îmi iau haina, geanta și, în grabă, fără să mai stau pe gânduri, iau masca ce se afla cel mai aproape de mine; spre norocul meu era masca ce bună, așa că sunt sigură că voi avea o zi frumoasă.

ALEXANDRA PETRE, clasa a IX-a F

Îngerește, pentru suflet

„Nici nu știu ... nici să mă ridic din pat nu vreau. Obosesc doar uitându-mă la oameni. Ce să mai spun de a trăi cu ei ? Mă termină. Cele două-trei mașini care trec rareori pe strada mea ... parcă mă calcă pe inimă. Ele ori vin , ori pleacă. Dacă vin, o să mă doară. Dacă pleacă, înseamnă că mă doare deja. În cinci minute, în gara părăsită din apropierea blocului mei , o să ajungă singurul tren care trece, tot rareori, pe lângă urechile mele. Atunci deschid eu geamul. Singura oară pe zi. Încremenesc suită pe pervaz. Cinci minute și mă arunc ...

Înapoi în gândurile mele.”

Monologul de aseară, de alaltăseară și de astă seară. Minune pe două picioare , cu ochi mari și plini de liră , m-așez lângă tine și nu te recunosc. Am ajuns să trec pe lângă tine speriat c-ai putea , cu privirea, să mă termini. Tocmai pe mine , de acum nemuritor.

Fac totul în așa fel încât să te îndrăgostești din nou de viață. M-am sfătuit cu ea. Spune că nu știe de ce , dar de la o vreme nu o mai cauți. Te-ai mutat în liniștea unor gânduri zgomotoase. Da, tocmai ... Atât ești de bolnavă. Deschid eu geamul pentru tine, dimineața . Deși știi că nu-ți place. Când raze de soare își gădilă talpa , te ridici scandalizată și-l închizi , de parcă ai comite un păcat. Ți-am mai spus de atâtea ori. Geamul e al camerei, nu al sufletului tău.

De aici de unde stau eu îți văd perfect goliciunea. Ești atât de robotică încât , dacă te-ai lovi , și te-ar dura, nu te-ar dura. Ieri ai plâns , dar eu de sus ți-am strâns lacrimile lacrimile și te-am udat, floare albastră. Te-am udat cu ceea ce simți acum. Ce simți ?

„Am lenevit puțin dar... uite. Simt că aș putea să fac asta. Stagnarea mă plictisește. „

Te-ai ridicat și ți-ai făcut patul. Te-ai regăsit și ți-ai făcut zâmbetul. Ești fantastică. Cu părul pe umeri și viața în ochi. Bine ai revenit! Să știi că, de aici de sus, ești și mai frumoasă.

„Mi-am băut ceaiul fără vreun gest care să-mi dăuneze. Amintirile de orice fel, acum , sunt grele. Mai grele chiar ca statul aici. „

Știi că am plecat în grabă și poți spune că am lăsat multe lucruri neterminate. Se poate să fie adevărat. Chiar și așa, termină-le tu pentru mine, te-am rugat îngerește.

Dacă eu am murit nu trebuie să mori și tu. Ți-am lăsat un bilet pe frigider.

„Am găsit astăzi biletul. – Trăiește tu și pentru mine. – Încep de azi, îți promit pământeste .

**Maria Cipu,
Clasa a XI-a F**

Piatră și lumină

(fragment)

Piatra și lumina... două elemente distincte? Nicidecum! Atât timp cât își împărtășesc existența în același univers, într-o lume comună, reprezintă fiecare materia care nu poate dispărea, ci aceea care doar se transformă. Deși par diferite ca aspect, ele se completează, își dovedesc solidaritate în tot acest univers în care fiecare este preocupat de propria ființă, se alină reciproc, se ocrotesc și se înțeleg.

Piatra este masivă, puternică, rece, greoaie, imobilă, complexă, aceste caractere dure căpătându-le odată ce vânturile aspre i-au erodat suprafața care fusese cândva la fel de blândă, de candidă precum o floare. Lumina este simplă, elementar, caldă, dulce, blajină, frumoasă, iar aceste caracteristici le-a dobândit odată ce Creatorul a înzestrat-o cu aceste daruri prețioase.

Atât piatra, cât și lumina au fost prigonite și lăsate solitare în univers cu scopul de a descoperi și a înfrunta cu propriile puteri existența firească. Piatră s-a dovedit mult mai afectată de această însingurare nedorită, mai sensibilă și fragilă la această schimbare și răutate, trăsăturile ei înăsprindu-se. Lumina, prin bunătatea ei primordială, a reușit să învețe să ierte. Chiar dacă pare prea gingașă, blândă pentru a avea un caracter puternic, lumina a dovedit încă o dată că aparențele sunt amăgitoare, deoarece, odată cu izgonirea sa din înălțimea văzduhului nemărginit, aceasta nu a încercat să se răzvrătească, să-și spună cu glas tare durerea, ci a căpătat stăpânirea de sine uimitoare care a ajutat-o să-și păstreze personalitatea caldă în fața celorlalți. Cine poate ști dacă în acest moment în ființa luminii nu se desfășoară o luptă sângeroasă, cruntă? Nimeni nu poate vedea până în adâncul ființei sale, pentru că

ea se învelește într-o aură strălucitoare menită să-i tăinuiască adevăratele trăiri.

Piatra nu a putut să-și ascundă sentimentele, nu a reușit să ierte fapta celor ce i-au adus suferință, nu a învățat să își înghită lacrimile. Mândria ei a fost rănită, orgoliul nu a mai putut fi satisfăcut odată cu desprinderea ei din masivitatea muntelui colosal care atingea prin înălțimea sa bolta cerească. Deoarece nu a reușit să se întoarcă la locul originii în care a fost creată, piatra a devenit tulburată. Tristețea sa și sentimentele profunde care au încercat-o nu au putut fi tănuite și s-au revărsat peste ființa ei, amprentându-i întreg trupul cu asprimea și duritatea trăirilor. Cum va putea afla cineva dacă adevăratul aspect al pietrei este conform cu veridicitatea simțirilor ei? Nimeni nu va încerca vreodată pentru că se vor lovi de o suprafață rece, cu un trup impasibil, de nepătruns, care pare insensibil. Poate că în interiorul sufletului ei sentimentele mocnesc ca lava unui vulcan, dar odată cu consumarea înceată a timpului, aceasta iese la suprafață și încearcă să se descopere tuturor, însă se transformă imediat într-o crustă cenușie, formând carapacea care învelește piatra. De aceea, piatra nu mai dorește să se miște, să se deplaseze, rămânând imobilă și sperând ca muntele să o primească înapoi și să îi redea locul de pe culme ocupat de ea pentru a putea atinge iarăși cerul cât mai repede. Revolta sa împotriva celor ce au prigonit-o și dorința puternică de a se întoarce înapoi nu pot fi alinate de nimeni, pentru că aceia ce încearcă sunt înspăimântați de răceala firească ce îi întâmpină de fiecare dată. ...

JENI CĂCIULĂ, clasa a IX-a F, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia

PREMIUL al II-lea- Concursul Interjudețean de Creație Literară/Eseu „Mihai Eminescu” ediția a IV-a, Slobozia

„PER ASPERA AD ASTRA”- PE CĂI ASPRE, CĂTRE STELE- SENECA

ET IN TOMIS EGO

Olimpiada de limbă, comunicare și literatură română la care eu am participat... o primă experiență pe care n-o pot uita prea ușor. Importanța acordată ei, locul ales pentru desfășurare, calitatea elevilor participanți, implicarea tuturor, grija exagerată m-au determinat să mă consider ca pe un câmp de luptă. În spatele chipurilor care-mi apăreau pline de afabilitate, drăguțe, naive se ascundeau cei mai de temut inamici.

Nu am fost niciodată la o olimpiadă de nivel național, iar cea de limba română a fost prima. Celorlalte nu le-am acordat multă atenție, dar pentru cea de anul acesta m-am „înarmat” temeinic, mai ales că pe seama mea stătea, într-o mică măsură, prestigiul liceului. Apropo, e un sentiment inexplicabil când știi că tu ești „sortitul”, înzestratul și nu altul, tu reprezintă județul, îți descoperi stima de sine, încrederea, voința, te simți cu adevărat superior. Nici nu îmi dau seama cât de repede s-a sfârșit olimpiada și odată cu ea un mare motiv de energie înlocuită cu un amalgam de informații necesare minții. De la olimpiada locală și până la cea județeană am fost cufundată în acel: „sigur nu o să fac nimic!”, dar am reușit. Cred că, fiind sigură de neputința mea, m-am „antrenat” mult mai temeinic. Dar când aflu că ai șansa de a accede la etapa națională: „oh, sunt cel mai tare din județ!”. Așa eram și eu.

Aflând că pentru prima oară voi participa la faza națională, am râs, am plâns de bucurie, îmi tremurau degetele pe tastatură atunci când am fost anunțată virtual de marea veste. Uimire, extaz, agonia gândirii la testele ce așteptau liniștite să fie rezolvate pentru a mă pregăti, stupefacție, toate acestea m-au străbătut în acel moment. Bineînțeles că trebuie să te pregătești, că doar ești speranța întregului județ! Să trecem peste perioada de acumulare a cunoștințelor, de compus eseuri, de argumentat, de pregătit discursuri. Cu adevărat epuizată, dar totodată simțeam că sunt străbătută de noi energii, de energia voinței.

Și apoi urmează ultimele pregătiri. Totul se derulează repede. Parcă nu mai ai timp nici de învățat, nici de tine, parcă mintea ta e saturată, îmbibată până la refuz, obosită de atâta absorbție a informației ca un burete. Te simți pregătit și gata să-ți împrăștii cunoștințele în fața tuturor, să strălucești ca un gladiator îmbrăcat în metal. Toți

din jur te apreciază mai mult, precizează că își „pun speranțele în tine” (dar eu câte speranțe să pot duce, mai trebuie să le port și pe ale mele!), sunt entuziasmați când îți vorbesc, îți urează succes (parcă ei n-ar ști că succesul nu prea contează), îți spun că trebuie „să ocupi un loc fruntaș” (parcă totul se câștigă ușor), te felicită (pentru ce? Oricine, dacă ar fi vrut, ar fi ajuns la națională).

Și pornești apoi spre „tărâmurii” necunoscute sau cunoscute. Eu m-am îndreptat spre Constanța, orașul în care cuvintele și imaginația plutesc pe valurile mării tulburate în anotimpul primăverii. Un început pentru mine și pentru ceilalți.

Să omitem localitatea de desfășurare a Olimpiadei și să nu ne lăsăm „furați” de peisaj. După cum spuneam, simți o presiune interioară imensă până să ajungi la destinație, cunoștințele tale îți ies prin toți porii și atunci te cuprinde tremuratul, dar după aceea, văzându-te acolo, te simți mai liniștit, relaxat („sunt aici, nu pot să mă întorc, termin cu olimpiada, scriu ce-mi amintesc, rezolv ce pot, ce-mi vine în minte, mâine plec acasă”, cuvintele care îmi dădeau curaj).

Și, uite, că am ajuns la festivitatea de deschidere a olimpiadei. Interesant! Emoționant mai ales când vibrează imnul național în întreaga sală. Oh, ce mândrie! Și îți vezi înscris numele și județul afișate pe un ecran uriaș. O sală plină cu oameni, elevi cu chip uman și minți de fier, cum spunea și Eliade, acele „frunți înguste” se aflau acolo, care și-au ascuțit săbiile, le-au reascuțit. Dar tu... ești tu! Tu trebuie să îi luminezi cu rezultatul tău, tu spargi clasamentul, dar ai grijă să nu te spargi ca valurile mării în nebuneasca lor tărie oarbă. În întreaga mulțime de elevi, tu ești cel ce strălucești.

În prima zi se iau interviuri pentru alcătuirea unei reviste a olimpiadei. Eu mă ascund, nu trebuie să-mi vărs informațiile care umpleau corpul meu în câteva vorbe (într-adevăr, nu vorbeam din cauza pudorii, a fricii, pe scurt: mi-era teamă, eram îngrozită!). După cum pot afirma toți, „am cunoscut oameni noi”. De fapt, nu mi s-au părut

„PER ASPERA AD ASTRA”- PE CĂI ASPRE, CĂTRE STELE- SENECA

ET IN TOMIS EGO

„noi”, în sensul că toți aveau aceeași dorință: să învingă, aveau aceleași cunoștințe, aceleași gânduri. Eu nu am cunoscut prea mulți oameni noi, decât elevii din județul nostru, de la alte clase și alte câteva eleve care mi se păreau mai drăguțe (dar știam ce se ascunde după masca zâmbetului) și am reușit să mă mai destind puțin amuzându-mă de accentul elevilor din Neamț (cei din grupa noastră), care denota oarecare pesimism prin rostirea și intonația cuvintelor (aha, mai multe șanse pentru mine, mai multă încredere!). Totuși, era prea multă forfotă, prea multe minți pline, hrănite care luminau împrejurimile ca niște faruri. Mă tortura gândul: „dacă sunt mai bine pregătiți decât mine? Ascultă cât de corect și limpede se exprimă, ce flux al vorbirii, ce coerență!” (calități tocmai necesare probei orale de care eu mă îngrozeam, eram terifiată).

Într-adevăr, frumusețea locurilor ne-a atras. Dar, de câte ori mă plimbam pe malul mării, mă gândeam: „dacă eu mă plimb și ceilalți repetă pentru mâine, pentru proba scrisă?”. Eram tot mai crispată, dar eu, în acele momente mă simțeam liniștită, chiar îmi dispăruse teama văzând, poate, întreaga mulțime de elevi pe care eu îi judecam în fel și chip conform sentimentelor mele ce doreau încurajare, sprijin.

Ah, proba scrisă! Desigur că tremuram ca o frunză-n vânt cu cât mă apropiam mai mult de liceul în care urma să se țină proba. Și câte rugăciuni, câte cruci am făcut în drumul spre liceu. Eram erodată de spaimă. Nu priveam pe nimeni, priveam solul. Nu doream să le zăresc fericirea sau relaxarea de pe chipuri, voiam să-mi adun cunoștințele pentru o ultimă instrucție. Apoi, proba scrisă... cât de ușor mi se părea; subiectele erau accesibile! Parcă eram într-o reverie. Soarele strălucea prin fereastră direct pe banca mea. Gândeam că e un har divin, că sunt binecuvântată, dar apoi, profesorul supraveghetor a așezat mai bine draperia. Parcă înlăuntrul meu era un vid, așa simțeam. Dar nu-mi explicam de unde proveneau toate aceste gânduri, căci scriam pe foaie inconștient, continuu, cu o iuțea a mâinii pe care nu am avut-o niciodată. Și am început să fiu încrezătoare, sigură pe mine. Cuvintele curgeau ca un izvor, iar eu făceam astfel greșeli capitale. Nu încetam să privesc chipurile celorlalți elevi și numărul de pagini pe care le scriau. Dacă ei scriau

o pagină, eu scriam două. Am scris până în ultima secundă.

S-a sfârșit o probă! Ies din sala de clasă obosită ca după o luptă ținută între niște bieți elevi înarmați cu pixuri. Deschid ușa entuziasmată, încrezătoare, mândră de mine. Speranțele mele erau puse pe seama probei scrise, dar se puteau răni odată cu proba orală. Încercam să surprind pe fețele elevilor câte o lacrimă sau o pleoapă plecată, iar pe chipurile profesorilor lor vreun muschi care schițează dezaprobarea.

A doua zi, urma proba orală, proba ultimă, proba decisivă. O, și câtă teroare! Rugăciunile mele nu mai încetau, erau multiple față de cele dinaintea probei scrise. Credeam că doar printr-un ajutor divin pot obține un punctaj agreabil. Teamă de imprevizibil, de exprimare în fața unor profesori critici, inteligenți mă măcina. Înainte de intrarea în clasă am întâlnit o elevă, la fel de îngrozită ca mine. Ne-am urat succes reciproc, mai mult ca o datorie de amabilitate, decât ca dorință a fiecăreia dintre noi. Știam amândouă ce gânduri veninoase ascund mințile noastre. Nu vreau să rememorez spaimile și spasmele care mă străbăteau; un adevărat câmp electro-magnetic. Două chipuri mă așteaptă, mă studiază, ochii lor râd când îmi tremură mâna pe pix. Vocea-mi tremură cumplit, dar mă căzneau să o controlez, să îi accentuez volumul pentru a-i da o notă de siguranță. Parcă eram ruptă din Cosmos. Uf, nu știu cum a fost discursul meu, dar am trecut.

Acum, așteptam rezultatele. Seara, s-au afișat. Unii râdeau, zbierau, urlau, plângeau. O furtună de sentimente antitetice. Unele chipuri erau mai luminate, altele mai negre (oricum, nu din cauza soarelui), altele mai crunte, impasibile. Pentru unii a fost o experiență plăcută, pentru alții neplăcută, iar eu... eu am fost la Constanța. Et in Tomis ego.

JENY CĂCIULĂ , clasa a IX-a F

Internetul - prieten și dușman

Mădălin, colegul meu, după încă o noapte pierdută on-line, îmi spune cu o rară convingere că internetul este cel mai mare dușman. Peste două ore, după un somn de după-amiază, îmi va spune altceva.

Pe bunica mea, care mă vede în fiecare zi “cu nasul în calculator”, nu voi reuși să o conving niciodată că internetul îmi este și prieten. Pe vărul meu, care la șapte ani vede în internet cel mai frumos rai, nu voi reuși să îl conving prea curând că internetul este și dușman.

Argumentele și pro și contra le știm cu toții: folosit necorespunzător, internetul nu poate deveni decât dușman și nu poate decât dăuna. În schimb, folosit cu puțină înțelepciune, roadele pot fi ușor de obținut și chiar mulțumitor. Cine vrea să înțeleagă va înțelege ușor că adevărul este undeva la mijloc, iar oricine se încapățânează să lupte în altă direcție nu reușește decât să obosească inutil.

Ar fi prostesc să trecem cu vederea toate progresele pe care internetul le-a adus în societatea noastră, dar mai important, pentru tinerii de 17 ani, toate prietenii pe care le-a creat sau le-a păstrat, toate filmele pe care ni le-a pus la dispoziție și tot ajutorul pe care ni l-a oferit la miezul nopții în ultima sfortăre de a termina tema pentru a doua zi.

Eu am doar 17 ani, sunt nebun, iubesc și stau toată ziua pe internet. După încă o seară foarte productivă în care am „consumat” tot internetul, încep să mă umplu de dezgust și ajung să mă așez de aceeași parte a baricadei, cu Mădălin. Oricât aș încerca să mă mint, îmi dau seama că dincolo de mici amănunte, dincolo de scurte escapade în lume, viața mea se învâрте în jurul internetului.

Primul gând, ca al oricărui adolescent: “Ce altceva pot să fac?” nu reușește decât să mă dezamăgească. Încerc să mă apăr, nu găsesc niciun argument în favoarea mea, dar mă conving din ce în ce mai tare că “prăjitura este o minciună”. Aș avea atât de mult timp liber dacă aș renunța la “refresh-urile” disperate de pe Facebook, la milioanele de poze cu pisici văzute zilnic și la forumul unde userii mi se par din ce în ce mai proști. Atât de mult timp liber pe care l-aș putea pierde pe afară, pe care l-aș putea dedica unei cărți sau măcar unui film sau unui somn de după-amiază.

Poate voi vă considerați mai buni ca mine, poate că voi credeți că viața voastră este mai veselă și că “dependența” este un cuvânt al părinților prea

bătrâni să înțeleagă succesul internetului. Totuși, atâta timp cât dați “check-in” pe facebook la orele de informatică, atâta timp cât ajuși acasă nu stați decât pe internet, atâta timp cât viața dincolo de monitor mai există doar de trei ori pe an, în două excursii cu familia și un grătar de 1 mai, atâta timp când vă permiteți luxul unei singure ieșiri pe săptămână în oraș, nu pot să vă zic decât că vă înșelați. Fiți convinși de ceea ce spuneți și copacii de la fereastră vor începe să pară tot mai îndepărtați, prietenii se vor transforma doar în avatare și emoticoane, iar viața voastră va fi una tristă.

Nu vreau să par interesant, nu vreau să scriu un manifest, nu aștept nicio statuie și nici nu mă aștept ca vreun prieten să îmi dea dreptate. Doar că în astfel de seri, când plictiseala mă apasă și doar gândurile triste își mai pot face cuib în mintea mea, simt nevoia să mă plâng cuiva, iar acum v-am găsit doar pe voi.

Nu știu alții cum sunt dar eu, când mă gândesc la verdele primăverii, încep să cred că locul meu nu mai este în fața monitorului. Cred că îmi doresc să renunț la orele pierdute admirând “wallpaper-uri” sau plângându-mă de plictiseala. Ar trebui să îmi conving ceilalți prieteni că natura impresionează mai mult decât prin “grafică” și că plimbarea prin parc trebuie să fie mai mult decât un prilej de a încărca un nou album pe Facebook.

Poate mâine va fi altfel, poate mâine va fi așa cum visez. Dar până atunci nu pot decât să mă întorc pe internet și să sper că între paginile sale s-a ascuns ceva ce prima dată n-am văzut. Sau poate a mai postat cineva ceva pe “Perete”.

Totuși, după ce ne-a prezentat Gangnam Style, după ce ne-a deschis porțile lui 9Gag, după ce ne-a dat șansa să “învățăm” de pe Wikipedia și după ce a creat un nou univers pe Facebook, un adolescent mai poate crede că internetul îi este dușman?

BACHEȘ ANDREI, clasa a XI-a A

DICTA CLARA

RARA AVIS IN TERRIS- pasăre rară pe pământ (un lucru deosebit de rar, de greu de găsit sau o ființă cu însușiri deosebite)

NOTA BENE- notează bine, observă bine (o informație sau o explicație importantă)

HANNIBAL ANTE (AD) PORTAS- Hannibal (este) în fața porților (primejdie gravă și iminentă)

CEDANT ARMA TOGAE- armele să cedeze togii (îndemn la pace și înțelegere)

IN VINO VERITAS- adevărul este în vin

VENI, VIDI, VICI- am venit, am văzut, am învins (un succes rapid)

ALEA IACTA EST- zarul a fost aruncat (hotărâre importantă, ireversibilă)

O, TEMPORA! O, MORES!- ce vremuri! ce moravuri! (îndignare față de gradul de decădere a moravurilor)

VARIA DICTA

STRICTU SENSU- în sens restrâns
POST SCRIPTUM- după scriere, text adăugat la o scrisoare după iscălitură

PROXIMO- cât mai curând; la un termen foarte apropiat

UTI, NON ABUTI - să te folosești de ceva, dar să nu abuzezi

ACTA, NON VERBA- fapte, nu vorbe

IN MEMORIAM- în amintire, spre amintire

GRAMMATICI CERTANT- învățații încă mai discută (asupra unei probleme)

TALE QUALE- așa cum este în realitate

EXEMPLI GRATIA- de exemplu, de pildă

NON MULTUM, SED MULTUM- nu multe, ci mult

HONORIS CAUSA- pentru onoare, în semn de onoare, de respect

ANTE/POST MERIDIEM- înainte/după amiază

PER FAS ET NEFAS- pe căi drepte și nedrepte

PAUCA, SED BONA- lucruri puține, dar bune

NEC PLUS ULTRA- (nu există nimic mai bun, unic)

Bibliografie: Lidia Tudorache, Manual de limba și literatura latină, clasa a XI-a

ISSN: 2247-3262

Tiparul: S.C. ARTPRINT S.R.L. Slobozia

Tel.: 0744356593